

วาระหวาดหวั่น

อเมริกา ประเทศที่ผู้คนจำนวนมากจากทั่วโลกขนขวาย
ดิ้นรนเพื่อหาทางมาซูดทองหลายทศวรรษ ทว่าศราวณะซึ่งเพิ่งเหยียบย่าง
มาเป็นครั้งแรก กลับหนาวเหน็บในอกอย่างบอกไม่ถูก เมื่อก้าวออกจาก
เครื่องบินสัญชาติอเมริกัน

สามเดือนก่อน เธอถูกขอร้องแถมบังคับจากพี่สาวคนรองที่
แต่งงานกับหนุ่มใหญ่ชาวอเมริกัน ให้มาช่วยเหลือลูกสาวที่อายุเกือบ
สองขวบ แม่ไม่ยอมมาทำหน้าที่พี่เลี้ยงจำเป็นมากขนาดไหน แต่เธอ
ก็ทนแรงกดดันจากที่บ้านและพี่สาวไม่ไหว

ศศินารา หรือพี่จันทร์ อายุมากกว่าเธอห้าปี เคยทำงานเป็น
รีเซปชันนิสต์ของโรงแรมห้าดาวในกรุงเทพฯ และนั่นคือสถานที่พบรัก
กับเจสันซึ่งเดินทางมาเที่ยวเมืองไทย ทั้งสองคบหากันไม่ถึงปี เจสันก็
ยกขันหมากไปสู่ขอ จัดงานแต่งงานกันอย่างเอิกเกริกก่อนจะพาเดินทาง
ไปอยู่อเมริกา

ตอนนั้นเธออายุยี่สิบปี กำลังจะขึ้นมหาวิทยาลัยปีสาม ส่วน
เจสันอายุประมาณสี่สิบปี เขาเป็นผู้ใหญ่ใจดี รักและวางความสุขของ
ศศินาราไว้เหนือทุกสิ่ง ความอบอุ่น ใจกว้างของเขาทำให้เธอถึงกับ
ตั้งปณิธาน ว่าหากต้องแต่งงานกับใครสักคน ผู้ชายคนนั้นจะต้องรักเธอ
และครอบครัวเหมือนอย่างพี่เจสันรักศศินารา

สมาชิกในครอบครัวของเจสันไม่ได้เดินทางมาร่วมงานแต่งงานสักราย มีเพียงเจ้านายของเขาเท่านั้นที่เดินทางมาทำหน้าที่เป็นทั้งเจ้าแก่และเพื่อนเจ้าบ่าวในการสู่ขอ ตอนที่พี่สาวกับเจสันขอร้องให้เธอคอยดูแลและพาเจ้านายเที่ยวในกรุงเทพฯ นั้น เธอคิดว่าเขาคงแก่กว่าเจสันอย่างน้อยสิบปี ทว่าพอเดินทางไปถึงที่สนามบินก็ถึงกับอึ้งในความหนุ่มแน่นและความหล่อเหลาระดับดาราฮอลลีวูดของเขา

พอล ไวส์แมน ในตอนนั้นอายุเพียงยี่สิบแปดปี เขาสูงเสียจนเธอซึ่งสูงเกินมาตรฐานสาวไทยกว่าสิบเซนติเมตรยังต้องแหงนคอตั้งบ่าพอลแผ่วรัศมีโดดเด่นกมลทั้งชาวต่างชาติและคนไทยที่อยู่ในอาคารผู้โดยสารขาเข้า ทั้งที่เขาสวมแค่เสื้อยืดสีฟ้าอ่อน ทับด้วยเสื้อเบลเซอร์สีกรมท่าและกางเกงยีนสีเข้ม

เธอมองเขาไม่วางตาราวกับถูกตริ้งด้วยมนตร์สะกดตั้งแต่เห็นเขาลากกระเป๋าเดินทางยี่ห้อ หลุยส์ วิตตอง สะพายกระเป๋าใส่โน้ตบุ๊กอย่างก้าวด้วยท่วงท่าสง่างามราวกับราชสีห์เยื้องย่างอยู่กลางทุ่งหญ้าสะวันนา ออกมายังโถงต้อนรับผู้โดยสาร หากจะบอกว่าเขาขโมยลมหายใจของเธอกับผู้หญิงที่ยืนอยู่บริเวณนั้นไปชั่วขณะ ก็คงไม่ผิดนัก

เธอเห็นเขาผ่อนฝีเท้า ไล่สายตามองป้ายที่คนไปรอรับแขกต่างชาติถืออยู่ หลายคนชูป้ายขึ้นสูงเหมือนกลัวผู้โดยสารที่นัดแนะไว้จะมองไม่เห็น เธอเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่มองผ่านเขาไปที่ฝั่งสูงวัยท่าทางภูมิฐานหลายคนที่เดินตามหลังเขาออกมา เพราะคิดว่าพอลหนุ่มแน่นเกินกว่าจะเป็นเจ้านายของเจสัน รู้ตัวอีกทีก็แทบสาล์กลมหายใจตัวเอง ร้อนวูบวาบไปทั้งกายเพราะร่างสูงใหญ่เดินมาหยุดอยู่ข้างหน้า เขามองเธอสลับกับกระดาศในมือแล้วยิ้มตาพราวระยับ

‘ผมเดาว่าคุณมารอรับผม’ คำพูดพร้อมกับการขยิบตาเข้าหาหย่าทำเอาสาวน้อยศรวณะในวันนั้นมือเท้าอ่อน เทบทรุดลงไปกองกับรองเท้าหนังราคาแพง จากที่แอบมองและคิดว่าผู้ชายคนนี้ดูดีมากในระยะห้าสิบเมตร พอยืนห่างกันเพียงช่วงแขนและเห็นดวงตาสีฟ้า

เทอร์คอยส์ไพล์ริกล้อแสงไฟ ก็ยังรู้สึกว่าคุณค่าคุณมีมันได้แค่เศษเสี้ยว
ของเขาเท่านั้น

ผู้ชายคนนี้เป็นนิยามของคำว่าสมบูรณ์แบบโดยแท้ เธอเดาว่าเขาน่าจะสูงอย่างต่ำร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ช่วงแขน ขาและลำตัวได้สัดส่วนกันอย่างเหมาะสม มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละห้าวัน เธอเห่อร้อนไปถึงรากผมเมื่อหลุดตาลงต่ำ แล้วเห็นลำตัวเพรียวยาวสมส่วน ไม่ต้องจับถอดผ้าก็รู้ว่าภายใต้เสื้อยืดตัวนั้นคงเต็มไปด้วยลอนซิกซ์แพ็คแสนเร้าใจเปี่ยมอัดกันอย่างแน่น และได้สะดือก็คงมีแนวขนสีน้ำตาลเฉดเดียวกับผมบนศีรษะได้รูป ขึ้นเป็นแนวโค้งลงสู่ใต้เอวกางเกง

ความคิดแสนทะลึ่งตึงตังนี้ทำเอาเธอแอบบ๊ายความผิดไปให้ต้นฉบับของนักเขียนบางคน และเพื่อนเกย์ขาเหินอย่างณัฐภูมิ ซึ่งบังคับให้เธอกับเพื่อนในกลุ่มเรียกว่าแนตตี้ โทะฮุสวานสร้างอิทธิพลทางความคิดแบบทะลึ่งๆ เกี่ยวกับสรีระของเพศชายแก่เธอ

‘เอาแต่จ้องแล้วหน้าแดงแบบนี้ ผมคิดว่าคุณสาวน้อย’ พอลกระซำกั้วหัวเราะเหมือนขันเสียเต็มประดา แกว่งตารู้ทันถึงล้อเลียนของเขาทำเธอหน้าแดงแปริ๊ด

‘คะ เอ่อ...คุณคือ...มิสเตอร์พอล ไวส์แมน หรือคะ’ เธอส่งภาษาอังกฤษแบบติดๆ ขัดๆ พร้อมยกกระดาดขนาดเอสที่มีชื่อและนามสกุลของเขาขึ้นมาบังหน้าแดงเป็นสาวขี้อายของตัวเอง อายจนอยากแทรกพื้นคอนกรีตหนึ่ที่โดนจับได้คาหนังคาเขา

‘ครั้งสุดท้ายที่ผมเช็กก็...คิดว่าใช่ล่ะ’

‘คะ เจลันกับพี่จันทรีให้ฉันมารับคุณไปส่งที่โรงแรมและพาเที่ยวกรุงเทพฯ สองวันก่อนพาไปกาญจน์ฯ คะ’ เธอลดมือที่ถือกระดาดลง ยิ้มปากสั่นบอกเร็วปรือโดยไม่สนว่าไวยากรณ์จะผิดเพี้ยนหรือเปล่านั้น ยังสบตาสีฟ้าน้ำทะเลแวววาวอย่างมีชีวิตชีวาแบบสุดๆ คุณั้น ก็ยังรู้สึกว่ายังมีผีเสื้อนับร้อยตัวบินว่อนอยู่ในช่องท้อง ที่น่าตกใจกว่านั้นก็คือ เธอ

ไม่เคยรู้สึกแบบนี้เวลามองหนุ่มคนไหนมาก่อน

เขายิ้มก็รู้สึกแบบไม่สงวนท่าที ‘ชอบคุณมาก คุณต่างจากที่ผมคาดไว้เยอะ’

นัยน์ตามกริบไล่มองตั้งแต่หัวจรดปลายเท้าของเธอราวกับนักธุรกิจที่กำลังประเมินสินค้าบางอย่าง เธอไม่แน่ใจว่าอุปาทานไปเองหรือเปล่า แต่รู้สึกว่าเขา มองอ้อยยิ่งตรงริมฝีปากนานมากเป็นพิเศษจนต้องเม้มปากไว้ นั่นแหละเขาถึงยอมขยับสายตาขึ้นมาสบตาเธอ

‘คุณก็เหมือนกันค่ะ’

‘ผมหวังว่าเราจะใจตรงกันอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ นะคับเด็ก’ พอลพูดกำกวมพลางขยิบตาเจ้าชู้ให้ ทำเอาเธอซึ่งขณะนั้นมีแฟนอยู่แล้วถึงกับหายใจไม่ทั่วท้อง

มันแย่มากที่เธอรู้สึกแบบนี้กับคนที่เพิ่งเจอกันเพียงไม่กี่ชั่วโมง ในขณะที่ไม่เคยรู้สึกแบบนี้เดียวกันกับแฟนหนุ่มอย่างอธิปที่คบหามาร่วมสามเดือน

เธอปลอบใจตัวเองว่ามันเป็นเรื่องธรรมดาที่ผู้หญิงจะหวั่นไหวเวลาได้สบตาและอยู่ใกล้ผู้ชายเพอร์เฟกต์ ขณะเดียวกันก็แอบคิดว่าเขาคือบุคคลอันตราายที่ไม่น่าเข้าใกล้

คืนนั้นเธอขับรถไปส่งเขาที่โรงแรมห้าดาวในย่านธุรกิจของกรุงเทพฯ กว่า จะเดินทางถึงที่พักก็เป็นเวลาใกล้เที่ยงคืน พอลฉกฉวยกลิ่นหอมแก้มของเธอ กระซิบขอบคุณและอวยพรให้หลับฝันดีด้วยน้ำเสียงเหมือนจะชวนขึ้นเตียง เขาส่งยิ้มล้อเลียน ตาพราวระยับเมื่อเห็นเธอยืนนิ่งเหมือนถูกสาป พอลตั้งสติได้ เธอก็เผลอแฉลวขึ้นรถเก่งกลางเก้าอี้กลางใหม่ของตัวเอง สตาร์ทเครื่องยนต์ด้วยมือไม้สั่นและกระชากรถจากหน้าล้อบีบแ่งนั้นเร็วราวกับกำลังหนีซาตกรเจ้าของฉายา ‘นักฆ่าห้าร้อยศพ’

นั่นไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่พอลแสดงความสนิทสนมกับเธอ เพราะระหว่างการพาทัวร์กรุงเทพฯ สองวัน เขามักจะหากำไรจากเธอประจำ

พอถึงเนื้อถึงตัว จับมือถือแขนเธอและอ้างว่ากลัวการข้ามถนนในเมืองไทย บ้างก็ว่ากลัวหลงหรือคลาดกัน พอรู้ว่าเธอมีแฟนก็ทำเป็นสงสัยจนว่าผู้ชายในวัยเรียนไม่ได้จริงจังถึงขั้นอยากแต่งงานกับผู้หญิงที่คบหาในตอนนั้น ร้อยทั้งร้อยคิดแต่จะหาความสุขทางเพศรันท่านั้น หากหลับตาแล้วฟังจะรู้สึกเหมือนเขาดักเตือนด้วยความปรารถนาดี แต่การคุยไปมองตากันไป มันทำให้เธอตีความสายตาร้อนแรงคู่นั้นว่าเขาพูดดีแต่ประสงค์ร้าย

แม้เธอจะเห็นด้วยกับบางสิ่งที่พอลพูด แต่ก็แอบแย้งในใจว่าเขาเองก็น่ากลัวไม่แพ้เธอ บ้างก็อาจน่ากลัวกว่าด้วยซ้ำเพราะรู้ทั้งรู้ว่าเธอมีแฟน แต่ก็ยังทำหูทวนลม แถมยังชอบลอบมองเธอด้วยสายตาเห็นกระหายบ่อยๆ ด้วย

พอลกับอริปเผชิญหน้ากันในวันที่ต้องเดินทางไปกาญจนบุรี เขาเช่ารถสปอร์ตยี่ห้อดังตั้งแต่วันที่สองของการอยู่กรุงเทพฯ โดยให้เหตุผลว่ารถของเธอนั่งไม่สบาย แผนการพาเขานั่งรถไปกาญจนบุรีพร้อมกับอริปจึงต้องเปลี่ยนกะทันหัน แฟนของเธอโกรธจนควั่นอกหูเมื่อบอกว่าจำเป็นต้องนั่งรถไปกับพอลเพื่อบอกเส้นทางและเขายังไม่ชินกับการขับรถเลนซ้าย

นั่นคือชนวนสงครามระหว่างทั้งคู่ ซึ่งคนวางตัวลำบากที่สุดก็คือคนกลางอย่างเธอ

อริปทำตัวเป็นเงาตามตัวของเธอนับแต่นั้น ขณะที่พอลกลายเป็นขวัญใจสาวน้อยสาวใหญ่ รวมไปถึงคนแก่แม่ยายเพราะความหล่อเหลาแบบฉาบฉวยจรรยาของเขา ทว่าทุกครั้งที่เธอลอบมองไปทางเขา ใจก็เต้นเป็นกลองมโหระทึก เพราะมักจะพบว่าดวงตาร้อนแรงคู่นั้นจับจ้องมาอยู่ก่อนแล้ว

คืนที่ศศิณารากับเจสันฉลองงานแต่งงานที่รีสอร์ทสี่ดาวในกาญจนบุรีนั้น พอลขอเธอเดินรำโดยไม่สนสายตาเหมือนจะกินเลือดกินเนื้อของอริป เขาพูดระหว่างการเดินรำว่าอริปไม่ใช่ผู้ชายสำหรับเธอ

และนั่นคือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ความอดทนอดกลั้นของเธอขาดผึง
กล้าเค้นเสียงถามกลับเชิงประชดประชันว่าแล้วผู้ชายแบบไหนกัน
ที่เหมาะสมกับเธอ เขาก็มลงกระซิบซิดไบหูแดงก่ำของเธอ เอ่ยอย่างมั่นใจ
มั่นใจว่า

‘เลิกหลอกตัวเองเสียทีเถอะซาร่าห์ คุณก็รู้ว่าระหว่างเราสองคน
มันมีแรงดึงดูดมหาศาล ผมไม่เคยรู้สึกรุนแรงขนาดนี้กับผู้หญิงคนไหน
มาก่อน เลิกกับหมอนั้นซะ!’

‘ระหว่างเรามันไม่มีอะไรเลยคะมิสเตอร์ไวส์แมน ยกเว้นคุณ
อารมณ์เปเลียวและต้องการหาคุณนอนชั่วคราวเท่านั้น ฉันไม่ได้รู้สึกอะไร
กับคุณเลย และคุณก็ไม่ใช่สเปกของฉัน เพราะฉันชอบหนุ่มเอเชียคะ’
เธอจำได้ว่าเงยหน้าจ้องเขาตาไม่กะพริบ แต่จนแล้วจนรอดก็เป็นฝ่าย
พ่ายแพ้ หลบตาลงต่ำเสียเอง

‘คุณจะหลอกตัวเองอย่างนั้นก็ได้ซาร่าห์ แต่เชื่อเถอะ ผมไม่เคย
มองอะไรผิด’ เขากล่าวทิ้งท้ายด้วยใบหน้านูตบึ้ง แล้วพาเธอออกจาก
พลอร์เด็นรำ

เธอทำเป็นไม่มอง ไม่สนใจว่าเขาทำอะไร หรือคุยกับใครหลังจาก
นั้น แต่แล้วก็ต้องตกใจแทบช็อก เมื่อเดินออกไปสูดอากาศนอกบริเวณ
งานตอนดึกแล้วถูกระเซาเข้าสู่มุมอับแสง เธออ้าปากค้างอย่างตกใจ
ทันทีที่เห็นหน้าของผู้กระทำการอุกอาจชัด ก่อนจะตัวแข็งทื่อเมื่อปาก
ร้อนระอุบดขยี้ลงมาแบบไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว พอลควานลื่นเข้าสู่ภายใน
โพรงปากของเธออย่างเหินกระหาย

ลีลาจูบแสนร่าร้อน กลิ่นของบรันดีราคาแพงที่อวลอยู่ในอู่ปาก
อุ่นกับลมหายใจอุ่นจัด ชวนให้มันเมาและวาบหวามในเวลาเดียวกัน
เพราะมัวแต่อยู่ในภวังค์ ช็อกกับการจุใจมอุกอาจ เธอจึงปล่อยให้เขา
ปล้นจูบแรกในชีวิตสาวไปโดยไม่ได้ขัดขืน กว่าที่จะกลับมาเป็นตัวของเธอ
ตัวเองก็ตอนที่หนูได้ยินเสียงร้องอย่างเดือดดาลของอริบ ซึ่งกระเซา
หัวขโมยอย่างเขาออกไปต้อยหน้าท่ามกลางเสียงหวีดร้องอย่างตกใจ

ของผู้ที่เห็นเหตุการณ์

ความซุกซ่อนวุ่นวายนั้นผ่านมากว่าสี่ปีแล้ว ทว่าเธอยังจำรายละเอียดสุดระทึกได้ดีประหนึ่งเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน

หญิงสาวถอนใจยาว สลัดความวุ่นนั้นออกจากห้วงความคิด ขณะก้าวยาวๆ ตามหลังกลุ่มผู้โดยสารที่ไม่ใช่พลเมืองอเมริกันไปเข้าแถวด่านตรวจคนเข้าเมือง เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ไปรับกระเป๋าจากสายพาน เดินตามป้ายออกไปยังโถงต้อนรับผู้โดยสารขาเข้า เธอฉีกยิ้มกว้างเมื่อเห็นพี่ชายโบกมือให้ พอลากกระเป๋าเข้าไปหา เจสันก็สวมกอดหอมแก้มทักทายเหมือนทุกครั้งที่เคย

“พี่จันท์ไม่ว่างมาด้วยเหวอะคะ” ศราวณะชักขณะเดินเคียงคนฟัง ซึ่งแย่งกระเป๋าเดินทางใบโตของเธอไปลากเองด้วยวิธีแห่งสุภาพบุรุษ

“อลิซขอบอแวงเวลานั่งรถ แจนเลยบอกว่าจะทำกับข้าวรออยู่ที่บ้านแทนนะ” รอยยิ้มอ่อนโยนส่งให้คนฟัง “ขอโทษด้วยนะที่ต้องรบกวนให้มาช่วยเลี้ยงอลิซ ผมไม่รู้จะว่าอย่างไรจริงๆ ผมอยากจ้างออสเวิร์ แต่แจนไม่ยอม บอกไม่ให้ใจใครเท่าซาร่าห์”

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันเต็มใจ ที่ไม่ยอมรับตอนแรกเพราะกลัวจะเลี้ยงหลานได้ไม่ดีมากกว่า คุณก็น่าจะรู้ว่าฉันไม่มีประสบการณ์กับเด็กเลย” หญิงสาวกล่าวกลัวหวั่นระะ พยายามจะสร้างบรรยากาศของการสนทนาให้ครื้นเครง เพราะไม่อยากให้อีกฝ่ายคิดมาก

“แต่ผมเชื่อว่าคุณกับอลิซจะเข้ากันได้ดี” สีนัยยามเขาเอ่ยถึงบุตรสาวทำเอาเธอถึงกับยิ้มตาม

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะคะ ฉันไม่อยากจะคุยกับพี่จันท์ผิดหวังหลังจากที่เดินเรื่องขอวีซ่าให้”

เธอคุยอย่างถูกคอกับพี่ชายระหว่างการเดินทางเกือบชั่วโมงครึ่งจากสนามบิน ข้ามสะพานจอร์จ วอชิงตัน ประมาณสิบนาทีก็ถึงบ้านของเธอในเมืองริจฟีลด์ เจสันเล่าให้ฟังว่าเมืองดังกล่าวมีชุมชนขนาดใหญ่ของคนอเมริกันเชื้อสายเกาหลี และมีซูเปอร์มาร์เกตเกาหลีที่

ศศินารามักจะไปจับจ่ายซื้อของนำเข้ามาจากเอเชียเป็นประจำ

บ้านของเจสันเป็นบ้านอิฐ มองภายนอกเหมือนมีแค่สองชั้น
ทว่าหลังจากเข้าไปพบพี่สาวกับหลานสาวตัวน้อย และศศินาราพาเดิน
ชมบ้าน จึงเห็นว่ามีชั้นใต้ดินตามแบบฉบับของบ้านอเมริกันส่วนใหญ่

“พี่จันทรียังรสนิยมดีเหมือนเดิม แต่งบ้านได้น่าอยู่มากเลยคะ
ถ้าเป็นดาวนะ ปานนี้กลายเป็นรังหนูไปแล้ว” หญิงสาวเอ่ยขณะเข้าชม
ห้องนอนใหญ่ เป็นที่รู้จักในครอบครัวมาแต่ไหนแต่ไรแล้วว่า ศศินารา
นั้นมีรสนิยมเลิศจน หูซอของสวยๆ งามๆ และสนใจด้านอินทีเรียร์ดีไซน์
เป็นพิเศษ ผิดกับเธอที่พี่สาวมักค่อนข้างอดเป็นประจำว่าซุกมก ไร้ระเบียบ
และไร้รสนิยม

“พี่ก็ทำได้ดีสุดแค่นี้แหละ ถ้าบ้านใหญ่กว่านี้ หนูว่านี่ก็คงจะดี
ไม่น้อย” คนพูดหย่อนสะโพกลงบนเก้าอี้หลุยส์ตรงมุมห้องนอน ทอด
ถอนใจเหมือนพยายามปลงให้ตก

“หุ่ย สี่ห้องนอน สามห้องน้ำนี่ก็ถือว่าใหญ่และหรูสุดๆ แล้ว
นะคะ เป็นดาวหน่อยไม่ได้ ถ้าแต่งงานจะขอให้สามีหาเรือนหอแบบ
สองห้องนอนหนึ่งห้องน้ำ จะได้ไม่ต้องเหนื่อยเวลาทำความสะอาด”

“ยะ แม่คนสมถะ แม่คนมักน้อย แม่คนติดดิน ขนาดเช่าคอนโด
แบบสตูดิโอยังปล่อยให้รกประหนึ่งหนูทำรัง แล้วคิดว่าจะดูแลบ้านให้
เอี่ยมอ่องอรทัยได้หรือ พี่ละสงสัยว่าที่สามีและลูกเต้าของเธอจริงๆ”
ศศินารามองร่างสูงโปร่งของน้องสาวที่สูงเกินหน้าเกินตาเธอนับสิบ
เซนติเมตรแล้วส่ายหัว

“แหม คนเราก็คงต้องมีจุดอ่อนจุดแข็งบ้างสิ อย่างน้อยเวลาดาว
เข้าครัวทำกับข้าว ทุกคนก็ชมว่าอร่อยเหาะ น้องเมฆน้องหมอกอ่อนนให้
เข้าครัวเป็นประจำ” ศราวณะอ้ามือสองหลานชาย ลูกแฝดของพี่สาว
คนโตซึ่งมองเธอประหนึ่งว่าเป็นนางฟ้าจุติลงมา

“แล้วเรามีแฟนใหม่หรือยัง หรือรอลุ้นรีเทิร์นหลังจากอาร์ตเรียนจบ”
ศศินาราถามถึงสถานะหัวใจของอีกฝ่าย เพราะเห็นว่าเลิกรากับอธิป

ตั้งแต่ที่ฝ่ายชายบินมาเรียนต่อที่แคลิฟอร์เนียเมื่อสองปีก่อน

“ไม่ทั้งสองคำถามคะ ขออยู่เป็นโสดและทำงานอีกสักพักดีกว่า” เธอเป็นคนขอลีกกับอริปตอนเขาเรียนจบและบอกว่าจะบินมาเรียนต่อปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในรัฐแคลิฟอร์เนีย ตอนแรกอริปไม่ยอม แต่พอห่างกันประมาณหกเดือน เขาก็เริ่มทิ้งช่วงการติดต่อทั้งทางไลน์และโทรศัพท์ เธอจึงเดาว่าเขายอมจบแล้วจริงๆ

“มิสเตอร์ไวส์แมนยังโสดนะ ถึงจะคงสาวหลายคนก็เถอะ” นัยน์ตาเรียวรีที่ได้มาจากบิดาหรือลงครึ่งหนึ่งขณะจับจองน้องสาวคนสวย เธอยังจำสิ่งที่อริปเล่าได้เป็นอย่างดีว่า เห็นพอลจูบสาวคนอย่างดูดีมีจิ้งกระซากอีกฝ่ายออกมาชกต่อยด้วยความเหิงหวง เธอกับเจสันถึงกับอึ้งเมื่อรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ไม่คิดว่าเจ้านายของสามีจะอุกอาจถึงขนาดกล้ำจุบคนมีเจ้าของ

“โสดหรือมีแฟนแล้วก็ไม่เกี่ยวกับดาวหรอกคะ” หญิงสาวยกไหล่ในเชิง ‘ไม่สน ไม่แคร์’

“ถ้าคิดแบบนั้นจริงก็ดี บอกตามตรง นิสัยของดาวกับเขาต่างกันเกินไป พี่กลัวถ้าคบแล้วจะไปกันไม่รอด ขนาดพี่กับเจสันมีหลายอย่างคล้ายกัน พอแต่งงานแล้วยังมีเรื่องให้ทะเลาะกันเป็นพักๆ เลย”

หญิงสาวยิ้มคล้ายเห็นด้วยกับสิ่งที่พี่สาวกล่าวด้วยความหวังยิเวลาสั้นๆ ที่ได้รู้จักและอยู่กับไวส์แมน ทำให้เธอรู้ว่านิสัยของเขาต่างจากเธอราวฟ้ากับเหว ถ้าเปรียบพอลเป็นเทพฟ้าประทาน เธอก็คือขอทานดีๆ นี่เอง พอลนิยมความเป็นระเบียบเรียบร้อย รักสะอาด เจ้าสำออง ติดแบรนด์ติดความเลิศหรู

คืนที่ไปรับเขาจากสนามบิน เธอเห็นความอึ้งกึ่งตกใจในสีหน้าและแววตาของเขาเมื่อเปิดท้ายรถแล้วเห็นว่ามันไม่ได้สะอาดสะอ้าน เขาถึงเลที่จะยัดกระเป๋าดูหนังยัดรองเท้าใส่ท้ายรถและขวางที่เบาะหลังแทน พอเห็นว่าเบาะหลังก็มีสภาพไม่ต่างกัน จึงยอมดึงถุงกันฝุ่นออกมาใส่กระเป๋าดูหนังแล้วยัดใส่ท้ายรถ

พอลปฏิเสธที่จะนั่งรถของเธอในวันต่อๆ มา เขาลงทุนเช่ารถสปอร์ตราคาแพง โดยอ้างว่านั่งสบายกว่ารถญี่ปุ่นขนาดกลางของเธอ เขาคงไม่รู้ว่าเธอแอบสังเกตเห็นตั้งแต่ที่พามาจากสนามบินแล้วว่าเขาหยิบผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าพาสเทลออกมาเช็ดมือเปิดประตูก่อนจะกล้ำตะมาน ถ้าหากมีสเปรย์หรือแผ่นแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ เขาคงไม่ลังเลที่จะใช้กับรถของเธอแล้ว

“อย่าห่วงเลยคะพี่จันทร์ ดาวไม่คิดจะยุ่งกับเขา หรือสร้างปัญหาอะไรให้พี่จันทร์ปวดหัวระหว่างที่อยู่ที่นี่หรอก แค่ช่วยเลี้ยงอลิซอาทิตย์ละสามวัน และเป็นบรรณาธิการฟรีแลนซ์ ดาวก็ไม่มีเวลาจะคิดเรื่องอื่นแล้ว”

“คิดได้อย่างนั้นก็ดี พี่แค่วาง กลัวถ้าเขามาขายขนมจีบแล้วดาวจะหวั่นไหว มิสเตอร์ไวส์แมนนะทั้งหล่อทั้งรวย เขาขึ้นแท่นหนุ่มโสดที่สาว ๆ ทั้งนิวยอร์กอยากแต่งงานด้วยมาหลายปีซ้อนเชียวละ เท่าที่พี่ได้ยินจากเจ เขาเปลี่ยนคู่คงเป็นว่าเล่นจนถูกล้อว่าเป็น เทย์เลอร์สวิฟต์ เวอร์ชันผู้ชายเลย”

“เราเลิกคุยเรื่องของเขาดีกว่าคะ ดาว همینตัว อยากอาบน้ำ” หญิงสาวยกแขนขึ้นสูดกลิ่นรักแร้ของตน ทำจมูกฟุดฟิดแล้วย่นหน้า “หิวแล้วด้วย”

“โอเคจะ งั้นไปอาบน้ำให้สดชื่นเสีย พี่จะลงไปตั้งโต๊ะรอ” ศศินารากล่าวก่อนแยกกลงไปชั้นล่าง

ศรวณะกลับไปยังห้องนอนส่วนตัว อาบน้ำแต่งตัวใหม่ในชุดเสื้อยืดทับด้วยเสื้อสูทสีครีมกับกางเกงวอร์มเพราะยังปรับตัวกับอากาศภายในบ้านที่ค่อนข้างหนาวเกินไปสำหรับเธอไม่ได้ เมื่อลงปาด้านล่างก็พบว่ามีคนหนึ่งกำลังนั่งคุยกับเจสัน พอพี่เขยแนะนำว่าเป็นน้องชายต่างมารดา ก็จำได้ว่าเคยเห็นรูปของเขาหลายครั้งจากเฟซบุ๊กของพี่สาว

จากรูปร่างหน้าตาของเขา เธอเดาว่าเจเขยน่าจะอ่อนกว่าเจสันนับสิบปี แม้จะเป็นลูกคนละแม่แต่ก็มีส่วนคล้ายคลึงกับพี่ชายให้เห็นอยู่

บ้าง ทั้งสองสูงใหญ่พอกัน ทว่าเจสันเจ้าเนื้อกว่าน้องชายยี่สิบกิโลกรัม เห็นจะได้ การเห็นสองพี่น้องเข้ากันได้ดีทั้งที่ทราบจากศินาราวว่าแม่ของโจเซฟคือสาเหตุที่ทำให้บิดามารดาของเจสันแยกทางกัน ทำให้เธอที่ปัญหาเหล่านั้นไม่ได้สร้างความบาดหมางให้รุ่นลูก

“โจทำงานกับเจ เรียกว่าเป็นมือขวาก็คงไม่ผิดนัก ตอนแรกทำงานกับที่อื่นแล้วไม่แฮปปี้ เจก็เลยดึงให้มาทำด้วยเมื่อสองปีก่อน” ศินาราวเปรยเป็นภาษาไทยให้ฟังขณะที่เธอกำลังคุ้ยหยอกเอนกับหลานสาว

“แต่ดีนะคะที่พวกเขาสองคนรักกันดี ถ้าเป็นบ้านเราคงเขม่นกันจนตาย”

“เมื่อก่อนก็ไม่ค่อยคุยกันหรอก เพิ่งจะเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ยก็ตอนทำงานด้วยกันนี่แหละ” คนพูดมองเจสันกับโจเซฟขบขันก็ให้ความสนใจกับน้องสาวต่อ “โจถูกใจดาวตั้งแต่เห็นหน้าจากรูปในอัลบั้มแต่งงานของพี่เลยละ พอรู้ว่าจะมาถึงวันนี้เลยแวะมาที่นี้ไง พี่ว่าเขาก็หน้าตาโอเคนะ หน้าทีการงานก็ถือว่าดี ถ้าดาวจะ...”

“ไม่ค่ะ ดาวบอกแล้วไงคะว่าดาวมาอยู่เลี้ยงหลาน เนอะอลิซ” ศรารณะหยอกเย้าหลานสาวที่ยิ้มจนสองแก้มแดงเป็นชาลาเปา

“ดาว...ดาว หม่าๆ Eat” เด็กหญิงอลิซ จันทรเจ้า ลิฟวิ่งสตันพูดไทยคำอังกฤษคำด้วยใบหน้าน้ำยิ้มแฉ่ง

“เรียก ‘น้ำดาว’ ลีคะ น้ำ...ดาว” หญิงสาวบอกหลานพร้อมกับจึมนิ้วเข้าที่อกตัวเอง

“น...นาว” แม่หนูลูกครึ่งผสมสองคำเข้าด้วยกันเสียเลย

“อลิซยังพูดๆ ปลายๆ ทั้งสองภาษา พี่ถึงได้กลุ่มอยู่นี้ไง กลัวเขาจะมีปัญหา ตอนแรกคิดว่าจะให้เจคุยกับเขาเป็นภาษาอังกฤษ แล้วพี่คุยกับเขาเป็นภาษาไทย เขาจะได้ไม่สับสน แต่เพราะเจเขาไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับลูก พี่เลยต้องคุยกับเขาทั้งสองภาษา ทุกวันนี้ยังไปกันใหญ่ เพราะเจจ้างแม่บ้านเม็กซิกันมาทำความสะอาดบ้านอาทิตย์ละสองครั้ง

ยายเน้นพูดสเปนซิ ผลก็อย่างที่เห็นนี่ละ อลิซพูดซ้ำว่าเด็กส่วนใหญ่
มาก” ศศินาราระบายความอัดอัดใจเป็นภาษาไทย เพราะไม่อยากให้
สามีกับโจเซฟเข้าใจ

“แล้วหมอว่าไงบ้างคะ”

“ปลายเดือนหน้าอลิซครบสองขวบเต็ม หมอจะประเมินเรื่อง
ภาษาของเขาก่อนที่ ถ้ายังช้ามากก็คงต้องไปสปีชเทอราปีมั้ง” สีน้าของ
คุณแม่ลูกหนึ่งบอกว่าเชิงจัด

“แต่เท่าที่ดาวรู้มา เด็กที่เรียนรู้หลายภาษาพร้อมกันมักจะพูดช้า
กว่าเด็กทั่วไปนะคะ พี่จันทร์อย่าเพิ่งเครียดดีกว่า”

“ก็ไม่อยากเครียดนักหรอก แต่บางทีมันเหนื่อยด้วยใจก็เลยยัง
รู้สึกแย้ไปกันใหญ่ ครอบครัวยุคนี้ใจดำกันเหลือเกิน ไม่เคยช่วยดู
หลานให้สักครั้ง ทั้งที่รู้ว่าพี่อยู่ที่นี่คนเดียว ไม่มีญาติหรือใครคอยช่วย
เหลือ” ศศินาราบ่นกระปอดกระแปดบอกความน้อยอกน้อยใจ

“คนที่นี่คงอยู่กันแบบต่างคนต่างอยู่คะ ดาวขอโทษนะคะที่ไม่ได้
มาช่วยพี่จันทร์เลี้ยงหลานเร็วกว่านี้” เห็นพี่สาวเครียด เธอก็อดรู้สึกผิด
ย้อนหลังไม่ได้ หากไม่เอาแต่กลัวพอล เธอก็คงมาที่นี่นานแล้ว

“ช่างเหอะ อย่างไรตอนนี้ก็มาแล้ว”

ศศินาราเปลี่ยนมาคุยภาษาอังกฤษ เปิดโอกาสให้สามีและโจเซฟ
ได้เข้าร่วมในวงสนทนาด้วย ทำทีและสายตาของโจเซฟที่มีต่อคราวณะ
ทำเอาสองสามีภรรยาแลกเปลี่ยนยิ้มๆ เป็นระยะ กว้าน้องชายของ
สามีจะขอตัวกลับก็เป็นเวลาราวสามทุ่ม

“แจนบอกว่าคุณทำอาหารอร่อยมาก ผมหวังว่าจะมีโอกาสได้
ชิมรสเมื่อสักครั้งนะครับ” ชายหนุ่มพึมพำเสียงทุ้มระหว่างล่ำลา

“อย่าเพิ่งชมเลยคะ พอได้ชิมจริง คุณอาจไม่คิดแบบนี้ก็ได้”
ปากอิมคลี่ยิ้มขำๆ

“ผมเชื่อว่าแจนไม่โกหกแน่ เอาไว้คุณทำกับข้าวให้ทาน แล้วผม
จะตอบแทนด้วยการพาทัวร์นิวยอร์กกับรัฐใกล้ๆ ดีไหมครับ” ตาสีน้ำตาล

อมเขียวอ่อนเชื่อม เปิดเผยความรู้สึกข้างในอย่างหมดเปลือกจนคนถูกมองถึงกับหุบตาอย่างอึดอัด

“เอาไว้ให้อากาศอุ่นกว่านี้ก่อนนะคะ” ศรารณะแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะเห็นว่าเขาคือน้องชายของพี่เขย เธอพ่นลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่ออีกฝ่ายกลับไปในที่ที่สุด พอหันกลับมาเห็นแวตาล้อเลียนของเจสัน ก็ยิ้มแหย

“เนื้อหอมเหลือเกินนะเรา มีหวังอีกหน่อยได้เกิดสงครามย่อมๆ แถวนี้นะ”

“คุณหมายถึงอะไรคะ” ใบหน้าเรียวสวยฉายความงุนงง

“ก็สงครามชิงนางระหว่างมิสเตอร์ไวส์แมนกับโจนัสนี้สิ รู้ไหมว่า เขายังถามถึงดาวตลอด พอรู้ว่าดาวจะมาก็ชักละเอียดยิบว่าจะมาวันไหน ไฟลต์ไหน ถึงกี่โมง ตอนแรกผมคิดว่าเขาจะโผล่ไปที่แอร์พอร์ต เสียแล้ว แต่สงสัยงานยุ่งมากเลยไปไม่ได้มั้ง”

เพียงคำบอกเล่าของพี่เขย ใจดวงน้อยก็เต้นรัวราวกับเพิงวังรอบสวนลุมพินีมาส์กรอบ เจ็บใจตัวเองเหลือเกินที่จนปานนี้ก็ยังไม่สามารถลิ้มเลือนจูบเร้าร้อนราวกับจะกระชากวิญญาณของพอล ทั้งที่ก่อนนอนในคืนเกิดเหตุ เธอโดนอริปล้นจูบที่สอง แต่เธอกลับไม่รู้สึกราวกับโดนไฟชอร์ตเหมือนจูบของผู้ชายเอาแต่ใจคนนั้น

คุยกันต่อครู่เดียว เจสันก็ขอตัวขึ้นไปอาบน้ำนอน เพราะต้องตื่นไปทำงานแต่เช้าในวันรุ่งขึ้น เหลือเพียงเธอกับพี่สาวที่กลับลงมาด้านล่างหลังจากพอลิซเข้านอน พวกเธอนั่งคุยกันต่อจนถึงเที่ยงคืน ส่วนมากเธอฟังพี่สาวระบายความอัดอั้นตันใจที่สั่งสมมาหลายปีมากกว่าจะเป็นฝ่ายพูด นอกเหนือจากนั้นก็คว่ำสมุดพกกับปากกามาจดตารางชีวิต กิจกรรมต่างๆ รวมถึงสิ่งที่หลานสาวชอบหรือไม่ชอบเพื่อเตรียมพร้อมกับการทำหน้าที่พี่เลี้ยง

หนึ่งสัปดาห์ของการอยู่นิวเจอร์ซีย์ผ่านไปไวราวติดปีก
อากาศหนาวและหิมะที่ศศินารอบอกว่าตกเยอะกว่าทุกปี ทำให้ศรวณะ
คิดถึงอากาศร้อนราวนรกโลกกันตรึงที่เมืองไทย เพราะแม้จะร้อนเหงื่อ
โชกกาย แต่ก็ยังออกไปตากแอร์ ดูหนังฟังเพลง นัดกินข้าวกับเพื่อน
ที่ห้างสรรพสินค้าได้ ไม่ใช่ขลุกอยู่แต่ในบ้านเหมือนหมีจำศีลอย่างนี้

ศศินาราคูมีความสุขกับการมีเธออยู่ที่บ้านมาก แต่ละวันพี่สาว
ของเธอจะตื่นแต่เช้าตรู่ขึ้นมาทำอาหารเช้าและส่งสามีไปทำงาน จากนั้น
ก็ออกไปพิตเนสราวหนึ่งชั่วโมง พอกลับมาถึงบ้านก็ทำอาหารเช้า
รับประทานกับเธอและเด็กหญิงอลิซด้วยใบหน้าอาบความสุข

“พี่จันทร์ขยันไปพิตเนสอย่างนี้ไงเล่า หนูนั่งได้ดีเหมือนไม่เคย
มีลูกเลย ถ้าเป็นดาวนะคะ หนาวขนาดนี้ ขอนอนคลุมโปงอยู่ที่บ้าน
อย่างเดียวดีกว่า” พุดเสรีก็อ้าปากรับแคร่รถหนึ่งที่หลานสาวพยายาม
ยัดใส่ปาก เด็กหญิงอลิซปรบมือดีใจที่น้ำสวอยมกินง่าย ๆ ไม่เหมือน
คุณแม่ที่ปอกดิลจะสั่งหน้าปฏิเสศของที่ป้อน

“ระบบเผาผลาญของพี่ไม่ได้ดีแบบเรานี่ ยังมีลูกแล้วก็ยังต้องดูแล
ตัวเองให้มากขึ้น”

“สามีจะได้รักได้หลงใหลไหมคะ” ศรวณะหัวเราะคิกขندهที่
ผู้เป็นพี่ค่อนข้างดาคว่า “ตอนนี้อดาวก็มาช่วยเลี้ยงหลานแล้ว พี่จันทร์กับเจ
ก็น่าจะมีเวลาบ่มน่องชายให้อลิซมากขึ้นแล้วสินะ”

“ไม่เอารอก มีแค่คนเดียวก็เหนื่อยจนแทบไม่มีเวลาดูแลตัวเอง
แล้ว ขึ้นมีอีกคนคงยุ่งหัวฟูทั้งวันทั้งคืน ไม่ต้องออกไปไหนกันพอดี”

“แต่อลิซเลี้ยงง่ายออกคะ ไม่เคยงอแงเลย ดาวว่าถ้าพี่จันทร์
มีน้องให้อลิซสักคน แกคงเป็นพี่สาวที่ดี เผลออ ขวัญเลี้ยงน้องให้อีก
ต่างหาก จริงไหมจะอลิซ”

“ดาว หมายความว่า อีต แคร่รถ” แม่หนูน้อยพยายามยัดเยียดแคร่รถ
ให้อีกชิ้น

“โอเค หมายความว่า แต่อลิซจะต้องหม่ำกรีนปิ่นให้น้ำดาวด้วย ตกลง

“ใหม่คะ” หญิงสาวยื่นตัวเขี้ยวฉกจอบปากแม่ตัวน้อยบ้าง พออีกฝ่าย
อ้าปากเธอจึงอ้าปากกลับแคร้รอดบ้าง เป็นเกมยื่นหมูยื่นแมวที่เธอกับ
หลานสาวทำประจำระหว่างการรับประทานอาหาร

“ดาวจะโอเคหรือเปล่าถ้าบายนี่พี่จะออกไปทำผมทำเล็บและหา
ชุดสวยๆ สำหรับใส่ไปฉลองวาเลนไทน์กับเจนนี”

“ตามสบายเลยคะ เอาให้สวยแข่งจนเจตาคะลิ่งและพานอน
โรงแรมเลยก็ได้นะคะ ดาวดูแลหลานสาวชุดสวยคนนี้ได้” ศราวณะยื่น
มือไปบีบคางเรียวเล็กของหลานเบาๆ อย่างมันเขี้ยว รู้สึกโชคดีเหลือเกิน
ที่หลานกินง่ายนอนง่าย ไม่ร้องไห้เยเยเหมือนเด็กบางคน

ส่วนมากเธอจะเฟซไทม์กับทางบ้านเพื่อให้อลิซได้เห็นหน้าค่าตา
ญาติๆ ทุกคน สาวน้อยขึ้นขอบฟ้าเมฆกับพี่หมอกมากเป็นพิเศษ เห็น
ทีไรเป็นต้องเรียก ‘เบบี’ ทั้งปรบมือทั้งส่งจูบให้ตลอด

บิดามารดาของเธอเป็นอาจารย์ที่เกษียณแล้วทั้งคู่ ใช้ชีวิตวัย
เกษียณไปกับการช่วยเหลือหลานชายให้พี่สาวกับพี่ชายของเธอ นอกเหนือ
จากนั้นก็ปลูกผักปลอดสารพิษไว้บริโภคภายในครัวเรือน ทั้งคู่โล่งใจ
เมื่อรู้ว่าเธอกับหลานสาวเข้ากันได้ดี

เมื่อพี่สาวออกไปข้างนอกอย่างที่บอกและหลานสาวนอน
กลางวัน เธอจึงมีโอกาสนับนิ้วตบนิ้วที่หอบหิวมาจากเมืองไทยขึ้นมาเปิด
แช็กข้อความจากกลุ่มเพื่อนสนิท ก่อนจะเริ่มตรวจทานต้นฉบับของ
นักเขียนที่เพิ่งได้รับเมื่อไม่กี่วันก่อน เธอนึกชอบใจตัวเองที่เรียนจบอักษร-
ศาสตร์และทำงานเป็นบรรณาธิการฟรีแลนซ์ตั้งแต่เรียนจบ เพราะคง
มีงานเพียงไม่กี่ชนิดที่ไม่ต้องตอบโต้หรือพึดปาดหาละหำถึงหกวัน
ไม่ต้องกังวลว่าจะไปทำงานสายเพราะรถติดมหาโหดอีกต่างหาก

แรกเริ่มนั้นบุพการีทั้งสองถึงกับบ่นด้วยความห่วงใยเพราะกลัว
จะหาเลี้ยงตัวเองไม่รอด แต่สุดท้ายเธอก็พิสูจน์ให้เห็นว่านอกจากจะ
หาเลี้ยงตัวเองได้แล้ว ยังมีเงินส่งให้พวกท่านทุกคนอีกต่างหาก

หญิงสาวละสายตาจากหน้าจอเมื่อกริ่งที่หน้าบ้านดังขึ้น พอ

เปิดประตูก็เห็นผู้ชายสวมสูทผูกเนกไทสีดำ แถมสวมแว่นตากันแดดสีทึบ ประหนึ่งกำลังเข้าจากหนังเรื่อง *เมนอินแบล็ก* แม้ใบหน้าจะเยือกเย็น แต่ผู้ชายคนนั้นก็ยิ้มต้อนรับให้เธออย่างสุภาพ แล้วยื่นกุหลาบสีแดง ซอใหญ่โตมโหฬารที่อยู่ในมือให้

“มีคนส่งมาให้ครับ”

“เอ่อ...ฉันเหรอคะ” นิ้วเรียวยาวจิ้มเข้าที่อกตัวเอง มองกุหลาบสลับกับหน้าของคนให้พลางทำตาปริบๆ

“ครับ ของมิล” หนุ่มแปลกหน้ายื่นยันขันแข็งด้วยน้ำเสียงสุภาพ ดั้งเดิม

“อ้อ เข้าใจแล้ว คุณคงหมายถึงพี่สาวของฉันแน่เลย นี่คงเป็น ซอกุหลาบวาเลนไทน์จากเจสัน พี่สาวของฉันออกไปธุระข้างนอกค่ะ เตียวฉันรับแทนและบอกเธอให้เองค่ะว่าสามีส่งมาให้” ศราวณะส่งภาษาอังกฤษเร็วปรือให้เขาพร้อมกับยื่นมือไปรับซอกุหลาบ คิดว่า พี่สาวกลับมาเห็นคงกรีดกรีดกับขนาดที่ไม่ธรรมดาของมัน

คิดแล้วก็ยั้งปลื้มในความน่ารักและโรแมนติกของพี่เขย

นี่ละสามีในฝัน! รักเมีย...เทิดทูนเมีย...วันแห่งความรักก็จัด ชุดใหญ่ให้ราวกับว่าอยู่ในช่วงไล่จับขอเป็นแฟน

“เอ่อ...ไม่ใช่ของมิลสิลฟิงส์ตันหรอกครับ กุหลาบซอนี้เป็นของ มิลจริงๆ ผมขอตัวก่อนนะครับ อย่าลืมล็อกประตูนะครับมิล” เมสเซนเจอร์ส่งดอกไม้ ค้อมศีรษะก่อนหมุนตัวเดินจากไป

“ไม่ใช่ของพี่จันท์ แต่เป็นของเรา” ปากอ้อมขมขมบิบทวนคำของ อีกฝ่าย งงเป็นไก่ตาแตกขณะมองร่างสูงใหญ่เดินห่างไปเรื่อยๆ กระทั่ง เห็นเขาก้าวไปหยุดข้างตอนหลังของรถหรูสีดำ ก้มลงคุยกับใครสักคน ซึ่งลดกระຈัดติดฟิล์มกรองแสงหนาที่บลึงไม่ถึงคืบ วินาทีที่คนส่งดอกไม้ ผละออกไปก้าวขึ้นนั่งประจำที่คนขับ หญิงสาวก็เขม่นมองคนที่อยู่เบาะ หลัง อัดราการเต้นของหัวใจถี่ระรัวจนน่าตกใจเมื่อเห็นเพียงผมกับ หน้าผากของผู้ชายคนนั้น พอล ไวส์แมน! ต้องเป็นเขาแน่ แม้จะเห็น

เพียงทรงผม แต่เธอมั่นใจว่าเนียบแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจาก
เขา

กระจกรถคันนั้นเลื่อนขึ้นจนปิดสนิท ขณะที่รถคันงามเคลื่อน
ออกจากถนนหน้าบ้านของเจสันอย่างอ้อยอิ่ง ศรารณะลอนลานปิดล็อก
ประตูหน้าบ้าน หอบช่อดอกไม้ไปวางลงบนโต๊ะรับแขก สอดสายสายตา
หาการ์ดที่อาจติดมาเพียงชั่วครู่ก็พบ เธอฉีกซองใส่การ์ดสีน้ำเงินโดย
ไม่คิดจะถนอมมัน เปิดการ์ดสีน้ำเงินฉลุทองใบน้อยออกอ่านด้วยอาการ
ใจเต้นไม่เป็นลำดับ

สุขสันต์วันวาเลนไทน์ ชาร่าห์

หวังว่าคุณจะชอบดอกไม้ช่อนี้

และยอมรับคำเชิญไปดินเนอร์กับผมเร็วๆ นี้

พอล ไวส์แมน

2

วาระานตรอก

“ผมบอกแล้วว่ามิสเตอร์ไวส์แมนเอาจริง คนอย่างเขาไม่เคยถอย เวลาอยากได้อะไรแล้วต้องได้” เจสันเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มๆ เมื่อกลับมาถึงบ้านแล้วทราบจากภรรยาที่ไปยืนรอรับว่าพอลส่งช่อกุหลาบแดงขนาดยักษ์มาให้น้องสาว

“แต่ตอนเราแต่งงาน เขาก็ถอยนี่คะ” ศศินารับกุหลาบแดงช่อกล้ายกับที่เคยได้รับจากเขาทุกปีแล้วเขย่งปลายเท้าขึ้นจูบสามีแทนคำขอบคุณ เธอไม่ยากอีกฉาน้องสาวเลย แต่ให้ตายเถอะ ช่อกุหลาบที่พอลส่งมาให้ศรวณะมันทำให้ช่อดอกไม้ที่สามีซื้อให้เธอกลายเป็นของเล่นเด็กไปเลย

“ถอยเพราะคนของเราไม่ว่างนะสิ แต่เชื่อเถอะว่าภายในหกเดือนนี้เขาต้องรักจนได้น้องสาวของคุณเป็นแฟนแน่” พุดพลางหนุ่มใหญ่ร่างท้วมก็รวบร่างอ้วนแฉ้นของภรรยาเข้ามาสวมกอดไว้หลวมๆ มองเธอในชุดเดรสแบบป้ายสีแดงด้วยประกายตาหื่นหิวระคนภูมิใจ “วันนี้คุณสวยเซ็กซี่มาก”

“อยากให้สามีรักสามีหลงนี่คะ” คุณแม่ลูกหนึ่งที่ยังสวยดัดແນขึ้นโอบล่ำคอคนฟัง นัยน์ตาเรียวรีเจิดจ้าเปล่งประกายแห่งความสุข

“ผมกลับบ้านตรงเวลาทุกวัน แถมยังเลิกไปไหนกับเพื่อนๆ เลิกไปตีกอล์ฟกับมิสเตอร์ไวส์แมน นี่ยังไม่ได้หมายความว่าทั้งรักทั้งหลงเมีย

อีกเธอ” เจสันกล่าวกลัวหัวเราะ

“แต่ถึงจะอยู่บ้าน คุณก็สนใจอลิซมากกว่าฉันอยู่ดี” ศศินารากล่าวอย่างแรงจน

“โอ้ ที่รัก ผมทำแบบนั้นเพราะเห็นว่าคุณดูถูกทั้งวัน อยากให้คุณได้พักผ่อน หรือมีเวลาเป็นของตัวเองบ้างต่างหาก”

“คุณละเอียด ไม่ค่อยสนใจฉันตอนนอนด้วย นี่ฉันยังสงสัยอยู่เลยว่าคุณแอบมีบ้านเล็กบ้านน้อยไว้ที่ไหนหรือเปล่า” คุณแม่มองสาวน้อยจนมุมใส่สามี

“ແຈນຈຳ ກຸ່ນກໍ່ບໍ່ຮູ້ຫຼືຮອກວ່າການເຫັນຜູ້ໂຕຢູ່ເທິງຂອງກຸ່ນແຕ່ລະຄົນມັນຫມາຍໃຈຫນາດໃດ ຖ້າທ່ານໄດ້ຜູ້ຈະບໍ່ຫຼາຍອື່ນເລີຍ ນອກຈາກເມັດເລີກກັບກຸ່ນທັງໝົດ” ຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າບາງຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ບໍ່ນານ ລູກສາວກໍ່ຮ້ອງເຮັດຜ່ານໂມນິເຕີ້ ຫຼາຍຄັ້ງທີ່ເຂົາກັບກຸ່ມກຸ່ມ ຕ້ອງຫຼຸດກິດຈະການເຂົ້າຈັງຫວະກາງຄັນ ຈົນພັກຫຼັງເຂົາເລືອກທີ່ຈະອັດໃຈວ່າ ວັນເສົາອາທິຕິແທນ

“อากาศดีเมื่อไร คุณต้องเริ่มไปฟิตเนสด้วย ถ้ายังปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้อ้วนถึงสามร้อยปอนด์ละก็ ฉันจะหาสามีใหม่” เธอคาดโทษก่อนจะร้องอุ๊ยเมื่อถูกสามียกขึ้นแนบกับประตูรถกระบะคันโตของเขา เธอเผยอปากรับจูมพิตุดันของสามีด้วยจูบที่เร้าร้อนไม่แพ้กัน ครางสาแแก่ใจยามเขาบีบเค้นแก้มก้นหนักหน่วง ไฟสวาทที่โหยหาถูกรับพร้อมโรงจอดรถ

ເສັ້ນຈະນາດວນກິນເວລາເພິ່ງສິບນາທີ ແຕ່ກໍ່ເຮັດໃຫ້ສອງສາມກຸ່ມກຸ່ມ ຈົນມືອກກັນເຂົ້າບ້ານອ່າຍກະຫຼ່ຽມກະຫຼ່ຽມກັບຍັງຢູ່ໃນຫຼັງອັນນີ້ມູນ

“หิวหรือยัง ถ้าหิวพี่จะได้โทร. ไปสั่งพิซซ่า” ศศินารากามองสาวที่กำลังเล่นอยู่กับหนูน้อยอลิซ

“อืม อลิซหิวหรือยังคะ” ศราวณะถามหลานทั้งภาษาไทยและอังกฤษ

“หิว” เด็กหญิงอลิซตอบกลับมาด้วยภาษาของบิดา นั่นทำให้

ผู้เป็นมารดา ยิ้มเอ็นดูและคว้าโทรศัพท์บ้านมากดโทร. ออกเพื่อสั่งพิซซ่า
หอยเงินจำนวนหนึ่งมาเย็นให้พี่เลี้ยงจำเป็น แล้วอุ้มบุตรสาวขึ้นมากอด
ไว้แนบอก

“พี่ฝากอลิชด้วยนะดาว ถ้ามีปัญหาอะไรก็โทร. หาพี่หรือเจได้
ตลอด ไม่ต้องเกรงใจหรือคิดว่าจะรบกวนเวลาของเรา”

“พูดอย่างกับว่าเป็นครั้งแรกที่อลิชอยู่กับดาวอย่างงั้นแหละ
ยังไม่รู้จักเธอคะว่าดาวนะโพรฯ แล้ว” ศราวณะเอื้อมมือไปบีบแก้มยุ้ย
ของหลานสาวสุดรักสุดหวง

“หม่ามี้ หม่ามี้” แม่หนูน้อยประคองใบหน้ามารดาและเรียกซ้ำ
อย่างออदอ้อนเหมือนทุกครั้ง

“หม่ามี้รักอลิชนะคะ รักมาก” ศศินาราพึมพำสลับกับพรมจูบ
ดวงหน้ารูปหัวใจอย่างรักใคร่ ยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อแก้วตาดวงใจเลียนแบบ
ด้วยการจูบหน้าผาก ตา จมูก แก้ม และปากของเธอบ้าง

“หนู กับน้ำดาวให้ได้แค่จูบแก้ม กับคุณแม่นี่จัดเต็มเหลือเกินนะ”
คุณน้าคนสวยตัดพ้อด้วยแววตาเอ็นดู

เมื่อเจสันอาบน้ำแต่งตัวใหม่ลงมาในชุดสูทเต็มยศ เขาก็ทั้งกอด
ทั้งหอมทั้งบอกรักลูกสาวตัวน้อย

“ฝากอลิชด้วยนะดาว แกเป็นแก้วตาดวงใจของเรา ผมหวังว่า
คุณจะรักและเอ็นดูแกเหมือนลูกของคุณเอง”

“อย่าห่วงเลยคะ อลิชก็เป็นแก้วตาดวงใจของฉันเหมือนกัน”
หญิงสาวรับร่างที่หนักราวสิบห้ากิโลกรัมมาโอบอุ้มไว้อย่างทะนุถนอม
ยังไม่ทันที่สองสามีภรรยาจะเดินถึงประตูที่เชื่อมกับโรงจอดรถ ออด
หน้าบ้านก็ดังขึ้น

เจสันเดินไปเปิดประตูแล้วเลิกคิ้วแสดงความประหลาดใจเมื่อเห็น
น้องชายต่างมารดา

“แจนบอกว่าคืนนี้มีดินเนอร์เดดกับพี่ ผมก็เลยจะมาอยู่เป็นเพื่อน
อลิชกับมิสดาว”

“พร้อมกับกุหลาบแดงเนี่ยนะ เชื่อเขาเลย” พี่ชายยิ้มล้อเลียน ก่อนโน้มไปกระชับพอให้ได้ยินกันสองคนว่า “กุหลาบของแกมันซ่อเล็ก ไปนิตนะใจ ไม่เชื่อก็ไปดูกุหลาบแทนใจที่มีสเตอร์ไวส์แมนส่งมาเมื่อตอนบ่ายสิ”

“ฉันสั่งพิชชามาให้คุณด้วยนะใจ แต่คุณสัญญาแล้วนะว่าถ้า น้องสาวของฉันหาเมื่อไร คุณจะกลับทันที ห้ามผิดสัญญาเป็นอันขาด” ศศินาราทำที่เป็นขึงตาข่มขู่น้องชายของสามี

“รู้แล้วนะ ไม่ต้องย้านักก็ได้ ผมไม่ได้เป็นอัลไซเมอร์” โจเซฟ ขยิบตาชี้เล่นไล่ที่สะไภ้ “จะไปออกแดดกันไม่ใช่หรอ รีบไปสิ”

“โอเค ฝากดาวกับอลิซด้วย” เจสันพูดจบก็งมมือภรรยาไปยัง ประตูเชื่อมสู่โรงจอดรถ

“สุขสันต์วันวาเลนไทน์ครับ” โจเซฟมอบดอกไม้ให้สาวสวยเพียงหนึ่งเดียวของบ้านพลางสอดสายสายตาหาซ่อดอกไม้ที่เจสันเอ่ยถึง พอเห็นก็ถึงกับใจแป้วเพราะขนาดของมันใหญ่โตมโหฬาร เหมือนผู้ให้ จะประกาศให้ผู้รับและทุกคนเห็นถึงความรู้สึกที่มากับกุหลาบนับร้อย

“ขอบคุณค่ะ ความจริงคุณไม่น่าลำบากซื้อมาเลย”

“ไม่ลำบากเลยครับ เสียดายที่มันไม่ใหญ่ ไม่น่าประทับใจเท่ากับ ซ่อของมีสเตอร์ไวส์แมน” สัญชาตญาณของผู้ชายเหมือนกันบอกว่า พอล ไวส์แมน เอาจริงกับสาวน้อยตรงหน้า และถ้ายังอยากก้าวหน้า ในหน้าที่การงาน ลูกน้องระดับกลางที่พยายามจะไต่ขั้นสู่ที่สูงอย่างเขาก็ควรถอย

“ขนาดไม่สำคัญหรอกค่ะ ฉันมองว่าคุณค่าของมันอยู่ที่จิตใจของผู้ให้มากกว่า” ศราวณะปลอบเขาเสียงอ่อน

“ขอบคุณครับ แล้วมีสเตอร์ไวส์แมนไม่ชวนออกไปดินเนอร์หรือครับ หรือว่าชวนแล้วแต่คุณไปไม่ได้เพราะต้องเลี้ยงอลิซ” ชายหนุ่ม ขออุ้มหลานสาวที่อ้าแขนให้อย่างเต็มอกเต็มใจ

“เปล่าค่ะ แต่ถึงชวน ฉันก็ไม่ไปหรอก” เขาอันตรายเกินกว่าที่เธอ

จะอยู่ใกล้อีก เสียหายที่เธอไม่ได้ตอบหน้าหล่อๆ นั้นให้สาสมกับปัญหาสารพันที่เขาก่อ จะว่าไปเขาก็เหมือนมะเร็งที่แทรกซึมเข้ามาทำลายเซลล์ร่างกายของเธอ นอกจากจะทำให้อับอายขายหน้าคนในครอบครัวแล้วยังสร้างความรำวรานให้ชีวิตรักของเธอกับอธิปอีกต่างหาก แม้เธอกับแฟนหนุ่มจะยังคงคบหากันหลังจากนั้น แต่ทุกครั้งที่เธอทำอะไรให้ไม่พอใจเขาเป็นต้องหยิบยกเอาเรื่องพอลขึ้นมาพูดแค้น สุดท้ายเธอก็เป็นฝ่ายทนไม่ไหวและถือโอกาสที่เขาจะมาเรียนที่อเมริกาเป็นข้ออ้างในการขอเลิก

โชคดีเหลือเกินที่เธอไม่ได้รักอธิปแบบมอมกายถวายเป็นหัว จึงไม่ได้คร่ำครวญหรือเสียน้ำตามากมายตอนเลิกรา เรื่องนี้มีเพียงเพื่อนสนิทในกลุ่มเท่านั้นที่รู้ว่าเธอคบเพราะความเกรงใจและทนลูกตื้อไม่ไหว อธิปเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยที่เรียนคณะบริหาร เขาเป็นเพื่อนสนิทของลุงรหัส ซึ่งเล่าให้ฟังว่าอธิปถูกตาต้องใจเธอตั้งแต่แรกเห็น นอกจากตามจีบแล้ว เขายังคอยช่วยเหลือเธอในวิชาที่ถนัด แถมยังใจกว้างกับเพื่อนสนิททั้งกลุ่มของเธอ ด้วยเหตุนี้พอเขาสารภาพว่าชอบและขอคบในเทอมสุดท้ายของการเรียนปีสอง เธอจึงยอมตกลงตามแรงเชียร์ของเพื่อนๆ

“ทำไมล่ะครับ ผู้หญิงทั้งนิวยอร์กอยากไปดินเนอร์กับมิลเตอร์ไวส์แมนทั้งนั้น และผมก็มั่นใจว่าผู้หญิงทั้งโลกก็คงอยากเดทกับเขาเหมือนกัน มีแต่คุณนี่แหละที่ไม่ยินดียินร้ายกับการที่เขาส่งดอกไม้มาให้” ปั่นควีนนาของหนุ่มผมสีช็อกโกแลตเล็กขึ้นด้วยความฉงนสนเท่ห์

“เขาไม่มีอะไรเสียหายหรอกค่ะ ฉันแค่รู้สึกว่าเขากับฉันต่างกันเหมือนข้าวบวกับข้าวลบ” ไม่ใช่แค่เรื่องความรำวราย แต่ไลฟ์สไตล์ของเขากับเขายังต่างกันราวฟ้ากับเหว เขาคือพ่อยอตระเบียบ คุณชายอนามัยจำ ส่วนเธอเป็นที่รู้จักกันดีในครอบครัวและเพื่อนสนิทว่า ‘สวยแต่หน้าอย่าดูห้อง จะร้องจ๊าก’

“แต่เวลาที่ข้าวบวกับข้าวลบมาเจอกันก็มักสปาร์กจนเกิดกระแส

ไฟ ไม่ใช่เธอครับ” โจเซฟแฉวซ่าๆ

“แต่จริง ฉันน่าจะเปรียบเทียบว่าเหมือนหมากับแมวมากกว่า” หญิงสาวแก้ตัวเป็นพัลวัน เธอนึกขอบคุณกริ่งหน้าบ้านที่ดังขึ้นแทรกบทสนทนา เพราะพอจ่ายเงินและเริ่มลงมือกินพิซซ่า บทสนทนาจึงกลายเป็นเรื่องงานของเธอและเธอ ไม่มีชื่อของ พอล ไวส์แมน โผล่มาทวนใจอีก

โจเซฟอยู่จนเกือบสามทุ่มจึงขอตัวกลับ เพราะเห็นว่าสราวุธจะต้องพาหลานสาวขึ้นนอน เขาใจชื้นขึ้นมาเป็นกองเมื่อขอเบอร์โทรศัพท์มือถือแล้วเธอยอมให้แบบไม่อึดอัด

พาหลานเข้านอนเสร็จ สราวุธก็อาบน้ำและโทรศัพท์กลับบ้านเพื่อคุยกับบุพการีเหมือนที่ผ่านมา ทว่าคืนนี้เธอคุยได้ไม่ถึงสิบนาทีก็ต้องขวางสายเพราะโทรศัพท์บ้านดังขึ้น ตั้งใจว่าจะลงไปรับสายด้านล่างแต่เมื่อถือเจ้ากรรมกลับมา มีสายเรียกเข้าเสียก่อน

“เบอร์ใคร” เรียวปากกรูกระจับพึมพำเมื่อเห็นเบอร์โทรศัพท์ที่แฉเรียไค้ดบอกว่า เป็นของนิวยอร์ก “เฮลโหล”

“ซาร่าห์ นี่ผมเอง”

มีเพียงคนเดียวที่เรียกเธอว่า ‘ซาร่าห์’ และนั่นก็ทำให้เลือดในกายของเธอไหลไปรวมกันที่แก้มจนแดงเห่อ

“คะ...คุณรู้เบอร์ของฉันได้ยังไงคะ” นี่มันเบอร์มือถือที่เธอเพิ่งได้มาเมื่อไม่กี่วันก่อนเองนะ และเธอก็จำได้ว่ามีแต่คนในครอบครัวเท่านั้นที่รู้

“นั่นไม่ใช่เรื่องสำคัญในตอนนี้อย่า ซาร่าห์ มีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับเจและแจน”

“คะ...คุณหมายความว่ายังไง เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาคะ” สราวุธย้าถามเสียงลั่น ความง่วงงุนเมื่อครู่หายเป็นปลิดทิ้งเพราะคำพูดสั้นๆ แต่เต็มไปด้วยความหมายเชิงลบของเขา

“รถของเจประสบอุบัติเหตุ เจถูกยิง ส่วนแจนถูกลักพาตัวไป”

เสียงเข้มน้ำตามสายมาอีกหนึ่งคำรบด้วยภาษาอังกฤษที่ชัด

“อะไรกัน ทำไมเจสันถึงถูกยิง แล้วใครลักพาตัวพี่สาวของฉันไปคะ” หญิงสาวรู้ภาษาอังกฤษเร็วปรือ

“ตอนนี้ผมก็รู้พอๆ กับคุณนั่นแหละ ซาร่าห์ ผมกำลังจะไปโรงพยาบาล อยากให้ผมส่งคนไปรับคุณหรือเปล่า” คนถามเสียงอ่อนลงเมื่อนึกได้ว่าคนฟังคงกำลังขวัญเสีย

“ฉัน...ฉันอยู่บ้านกับหลานสองคน และก็เพิ่งพาลิชเข้าอนครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมาเอง” เพราะอยู่ต่างบ้านต่างเมือง เธอจึงไม่แน่ใจว่าควรจัดการกับสถานการณ์นี้อย่างไร ไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าเมืองริดจ์ฟิลด์ที่อยู่ตอนนี้ มันห่างจากนิวยอร์กซิตี้กี่ไมล์และต้องใช้เวลาเดินทางนานขนาดไหน

“ฉันคุณรอฟังข่าวที่บ้าน ผมจะส่งคนไปอยู่เป็นเพื่อน โอเคไหม” พอลกล่าวเสียงเข้มน ได้ยินเสียงสั่นเครือบ่งบอกว่าเธอกำลังร้องไห้อยู่ เขาก็แทบจะสั่งให้คนขับรถพาไปที่นั่นแทนโรงพยาบาล

“ค่ะๆ ฉันจะอยู่ที่นี่และรอสายของคุณ” มือสั่นเทาปาดน้ำตาออกจากแก้มของตัวเองลวกๆ “นี่เบอร์มือถือของคุณหรือเปล่าคะ ถ้าใช่ฉันจะได้โทร. หา เมื่อคุณหายเจ็บไปนาน”

“คุณจะโทร. หาผมกี่ครั้ง หรือตอนที่ผมก็ได้ซาร่าห์ ผมรอสายของคุณเสมอ” พอลปลอบน้ำเสียงนุ่มนวล อยากให้เธออุ่นใจว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาไม่มีวันหนีหายและปล่อยให้เธอเผชิญกับชะตากรรมเลวร้ายตามลำพัง

ศรารณะร้องไห้สะอึกสะอื้นปึมว่าจะขาดใจ เธอไม่เคยเจอเรื่องน่ากลัวขนาดนี้มาก่อนในชีวิต หญิงสาวมั่นใจว่าเจสันไม่ใช่มาเฟียหรือบุคคลที่ควรจะมีศัตรูคู่อาฆาต พี่เขยของเธอเป็นคนดี เป็นสุภาพบุรุษที่หาได้ยากยิ่งในสังคมปัจจุบัน ส่วนพี่สาวก็เป็นภรรยาที่น่ารัก เป็นแม่ที่ทุ่มเทเพื่อลูก มันไม่ยุติธรรมที่เรื่องเลวร้ายทำนองนี้จะเกิดขึ้นกับคนดีอย่างทั้งคู่

“หยุดร้องไห้และพยายามข่มตาให้หลับบ้างเถอะซาร่าห์” ชายหนุ่ม
ลำทับเสียงอ่อนก่อนวางสาย

“โคลนบอกว่าเจเสียชีวิตแล้วครับ” ซามูเอล หรือแซม บอดีการ์ด
หมายเลขหนึ่งที่ทำงานกับเขามาหลายปีรายงานด้วยสีหน้าเครียดจัด

“ได้เบาะแสเพิ่มเติมหรือยังว่าใครยิง เรื่องลักพาตัวแจนด้วย”
กรามของนักการเงินหนุ่มวัยสามสิบสองบดเข้าหากันจนเส้นเลือด
บริเวณนั้นปูดโปนเมื่อคนฟังส่ายหน้า “สองคนนั้นไม่น่าจะมีศัตรูที่ไหน”

“ครับ โคลนคิดว่าคงเกี่ยวกับเรื่องงาน ช่วงนี้เราขัดผลประโยชน์
ของโลแกนหลายอย่าง”

“ฉันก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าทำไมมันต้องให้คนลักพาตัวแจนไป
มันแปลกๆ” ปิ่นควีนายน่นเข้าหากันอย่างคิดไม่ตก

“ครับ มันแปลกมาก” คนพูดขบปากกลางของตัวเองอย่างใช้
ความคิด “ผมอยากคิดว่าเป็นการฆาตกรรมผิดตัว แต่คิดอย่างไรก็ไม่ใช่
เพราะถ้ายิงผิดตัว ทำไมคนลงมือต้องตามยิงซ้ำจนกระสุนหมดแม้
ถ้าจะบอกว่าเป็นการฆ่าชิงทรัพย์ก็ไม่ใช่อีกนั่นแหละ เพราะทั้งกระเป๋
สตางค์ของเจและกระเป๋าก้อนของแจนยังตกอยู่ในรถที่เกิดเหตุ”

“คนตายนะเราคงทำอะไรไม่ได้ แต่คนเป็นนี่สิ” เขากำลังคิดถึง
ศราวณะที่กำลังเคืองคว้าง รวมถึงสงสารหนูน้อยอลิซที่จู่ๆ ต้องขาด
ทั้งพ่อและแม่แบบกะทันหัน

“ทำไมไม่เปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาสเสียล่ะครับ คุณเป็น
พ่อทุนหัวของอลิซไม่ใช่เหรอ” มุมปากของคนพูดดลิกขณะสบตา
สีน้ำทะเลของเจ้านายผ่านกระจกมองหลัง

“นี่ไม่ใช่เวลาของการจีบสาว แซม”

ขนาดไม่จีบยังสั่งให้ขับรถพามาดูหลังคาบ้านแทบทุกวัน ถ้าจีบ
จะขนาดไหนวะเนี่ย ซามูเอลแอบเถียงเจ้านายสุดหล่อในอก ขณะ
ยิ้มแหย่ ตอบกลับเสียงอ่อยว่า

“ขอโทษครับ ผมพูดแบบนั้นเพราะหวังดี เห็นว่าคุณรอคอย

คุณซาร่าห์มาหลายปี”

เท่าที่เขารู้เพิ่มเติมจากโคลน์ ผู้ช่วยส่วนตัวของพอล เจ้านายหนุ่ม ผู้นี้หลงใหลใฝ่ฝันในตัวละครน้อยคราวณะมาตั้งแต่กลับจากงานแต่งของ เจสันที่เมืองไทยเมื่อสี่ปีก่อน จากนั้นก็สั่งให้โคลน์จัดหาสาวเอเชียหรือ สาวเลือดผสมเอเชียมาให้ระบายความร้อนรุ่ม ทว่าก็ไม่มีสักราย ที่สามารถทำให้หมาเหาะหิ้วแสนเพอร์เฟกต์ผู้นี้พึงพอใจได้นานเกิน สองเดือน

ในแวดวงธุรกิจด้านธนาคาร การลงทุน และอสังหาริมทรัพย์ พอลมีชื่อเสียงด้านความเป็นหนุ่มเลือดร้อน กล้าได้กล้าเสีย กล้าชน กล้าเสี่ยง จึงน่าแปลกที่พอลมาถึงเรื่องผู้หญิงที่หมายปองแล้ว เขากลับ ใจเย็นเป็นกบจำศีล ทั้งที่ความจริงเป็นพยัคฆ์ที่เต็มไปด้วยคมเขี้ยวชัดๆ

“ฉันก็ไม่มายดื่มน้ำที่จระเข้นกวางงานศพของเจเรียมร้อย และรู้อะไร คืบหน้าเกี่ยวกับการหายตัวไปของแจนก่อน” พอลหยิบกล่องมะฮอก- กานีขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือเล็กน้อยมาเปิด หยิบชิการราคาแพงออกมา ถือ โดยมีบอดี้การ์ดหน้าคมเข้มคว้าชิการัดเตอร์ออกมาดัดปลายและ จุดไม้ขีดไฟบริการให้แบบไม่ต้องสั่ง

“ผมสั่งให้คนของเราจับตาความเคลื่อนไหวของโลแกนกับ คนสนิทของมันแล้วครับ”

“ดี ฉันมั่นใจว่าพวกนั้นจะต้องอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้” เขาปล่อยควัน หอมฉุยของชิการราคาแพงออกจากโพรงปากอย่างอ้อยอิ่ง

“แล้วงานของเจล่ะครับ คุณจะให้ใครดูแลแทน” สีหน้าของ คนถามไม่สู้ดีนัก

เจสันคือหัวหอกของการผลักดันให้ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของพอล ประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่งภายในระยะเวลาเพียงเจ็ดปี เขาคุม กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ในเครือไวส์แมนกรุ๊ป รับผิดชอบด้านการ ซื้อ ขาย และปล่อยเช่าอสังหาริมทรัพย์ วิเคราะห์ความเคลื่อนไหวของ ตลาด รวมถึงประมวลอสังหาริมทรัพย์มูลค่าสูงในรัฐนิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์

ฟิลาเดลเฟีย และคอนเนตทิคัต

“ฉันรู้ว่านายคิดอะไรอยู่ แซม แต่ฉันไม่มีทางเลือก นอกจากให้โจเซฟขึ้นมาทำแทนเขา หมอนั่นอาจเก่งสู้พี่ชายไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็รู้จักระบบของเราดีกว่าคนนอก ฉันจะให้โคลน์เสนองานของเจให้หมอนั่นทำ โดยมีข้อแม้ว่าถ้าอยากรักษาตำแหน่งใหม่ไว้ เขาจะต้องปรับปรุงตัวและทุ่มเทให้งานขึ้นอีกหลายเท่า ไม่งั้นเราก็จำเป็นต้องหาคนที่มีความสามารถกว่ามาทำแทน”

“หมอนั่นจีบคุณซาร่าห์อยู่นะครับ” ซามูเอลเตือนเพราะกลัวจะเกิดการกินแหนงแคลงใจระหว่างสองหนุ่ม

“แต่ฉันเรียกเข้าไปถามสักครั้ง โจก็ไม่ได้ยุ่งกับซาร่าห์แล้ว” คนพูดเหลือบมองเสื้อยหน้าคมเข้มของบอดีการ์ดหมายเลขหนึ่งด้วยแวตาคุ่นคิด “จากนี้ไปให้เรียกซาร่าห์ว่ามิส”

“ครับ ขอโทษครับ” ที่ลำเส้น กล้าเรียกชื่อผู้หญิงในอนาคตของนายจ้างอย่างสนิทสนม

“ไม่ต้องขอโทษหรอก นายคือหนึ่งในคนสนิทที่ฉันไว้วางใจมาก ฉันแค่ไม่อยากให้คนอื่นฯ ได้ยินนายเรียกคุณซาร่าห์แบบนั้นแล้วเรียกตาม” แม้เขาจะไม่ค่อยถือตัวกับบริวารทุกคน แต่ก็ไม่เคยอนุญาตให้ใครก้าวล่วงขนาดความยำเกรง นั่นคือสิ่งที่แซมกับทุกคนตระหนักดี

พลเดินทางไปถึงโรงพยาบาลเพื่อดูศพของคนสนิทด้วยหัวใจหดหู่ เมื่อเห็นบุพการีของเจสันร้องไห้ปึมจะขาดใจกับการสูญเสียบุตรชายหัวแก้วหัวแหวน เขาก็ให้คำมั่นสัญญากับทั้งคู่ว่าจะทำทุกวิถีทางเพื่อลากตัวคนผิดมารับโทษให้ได้

โจเซฟเดินทางไปถึงโรงพยาบาลในเวลาไล่เลี่ยกัน แม้จะไม่ร้องไห้เป็นวรรคเป็นเวรแบบคนอื่น แต่ก็เห็นได้ชัดว่าผ่านการร้องไห้มาบ้าง ครอบครวัของผู้ตายตัดสินใจทำการชันสูตรศพ และยืนยันจะทำพิธีทางศาสนาภายในเจ็ดวัน

พอลเสนอตัวรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด โดยจะให้ผู้ช่วยส่วนตัว กับเลขานุการเป็นผู้ดูแลความเรียบร้อยทุกอย่างและคอยรายงานความ คืบหน้า เขาคุยกับตำรวจสองคนที่ตามมาโรงพยาบาลกว่าสิบนาที ก็นัดตัวกลับ

นักการเงินหนุ่มไม่ได้สั่งให้คนขับรถพากลับคฤหาสน์หรือเพนต์-เฮาส์ แต่สั่งให้มุ่งหน้าไปบ้านของผู้ตายแทน เขาถึงที่หมายตอนใกล้เที่ยงคืน พันลมหายใจร้อนๆ ออกมาด้วยความโล่งใจที่เห็นรถเก๋งสีแดงของไปเปอร์ เลขานุการซึ่งเขาสั่งให้มาอยู่เป็นเพื่อนศราวณะจอดอยู่หน้าโรงจอด

มือหนาเคาะประตูเพียงสองครั้ง ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งมาอย่างร้อนรน แม้จะไม่เห็นหน้าเจ้าของฝีเท้า แต่เขาค่อนข้างมั่นใจว่าคงเป็นสาวไทยหน้าหวาน อยากเห็นหน้าเธอใจแทบขาด ทว่าวันนี้เขากลับอยากให้ระยะทางระหว่างประตูกับทางเดินด้านในห่างกันกว่านี้สักหนึ่งไมล์

“เป็นยังไงบ้างคะ” ศราวณะแหงนหน้าขึ้นมองใบหน้าคมคาย ด้วยประกายตาเปี่ยมความหวัง แต่ความหมองหม่นระคนปวดร้าวในดวงตาคมก็ดับฝันของเธอทันที น้ำตาที่แห้งมานานนับชั่วโมงไหลทะลักออกมาแสดงความโศกอาดูรอีกระลอก

“ซาร่าห์...” พอลรวร่างเส้นสะท้านเข้ามาแนบอก กอดแนบแน่น เหมือนอยากให้เธอกลืนเป็นเนื้อเดียวกับเขา อยากให้ความแข็งแกร่งของตัวเองส่งผ่านไปถึงหัวใจของเธอ “ผมเสียใจจริงๆ เจตายก่อนที่ผมจะถึงโรงพยาบาล”

หญิงสาวระบิดร้องไห้โหยกับอกกว้าง นี่คือนสิ่งที่เธอหวาดกลัวมาหลายชั่วโม่ง เฝ้ามารณาขอให้พระพุทฺธ พระแม่ธรณี พระผู้เป็นเจ้าของโลกและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งสากลโลกช่วยชีวิตของพี่ชาย แต่คำวิงวอนทั้งหมดกลับถูกหมางเมิน

“แล้วพี่สาวของฉัน พี่จันทร์เป็นไงบ้างคะ ได้เบาะแสอะไรหรือยัง

คนร้ายติดต่อมาบ้างไหม” ใบหน้านองน้ำตาแห่งขึ้นมองเขาอีกครั้ง แล้วทำบนน้ำตาก็พังทลายหนักกว่าเดิม เมื่อเขาสายหน้าแทนการตอบ คำถามอย่างตรงไปตรงมา

“ผมเชื่อว่าแจนยังมีชีวิตอยู่ ผมรู้จักคนใหญ่คนโตในเอฟบีไอ เราจะไม่หยุดตามหาพี่สาวของคุณ” คนพูดดึงผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าพาสเทล จากกระเป๋าด้านหลังในเสื้อสูทมาซับน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน “เข้าไปคุยต่อข้างในเถอะ ผมไม่อยากให้คุณโดนลมหนาวจนล้มป่วย”

ชายหนุ่มโอบกึ่งประคองร่างสมส่วนเข้าไปข้างใน โดยมีชาмуเอล กับคนขับรถตามเข้ามาเงียบๆ

“เธอดูแลซาร่าห์ประสาอะไรอีไปป์ ทำไมปล่อยให้ร้องไห้จน ตาบวมขนาดนี้” พอลแยกเขี้ยวใส่เลซานุกาโรนซึ่งทำหน้ามู่ย ไม่นาทร ร้อนใจต่อคำตำหนิแถมบ่น

“ฉันเป็นเลขาฯ นะคะ ไม่ใช่คอเมเดียน ฉันมีปัญญาแค่ปลอบใจ และคอยรับฟังเท่านั้นแหละ” ไปเปอร์ สาวสวยผมแดงวัยยี่สิบแปด ทำปากยี่นใส่เจ้านายสุดหล่อ

ตั้งแต่จำความได้ เธอกับฝาแฝดและบิดาก็อยู่คฤหาสน์หลังนั้น มาตลอด พ่อเจ้าของเก่าขายต่อให้พอลเมื่อเจ็ดปีก่อน เขาก็จ้างบิดา ของเธอให้ทำหน้าที่บัดเลอร์ต่อ แม่นายหนุ่มผู้นี้จะแวะไปค้ำที่คฤหาสน์ เพียงสัปดาห์ละหนึ่งถึงสองครั้ง แต่ก็ใจกว้างกับทุกคนมาก

พอลดูแลเรื่องค่าเทอมให้เธอกับเปปเปอร์ โดยไม่มีการบังคับว่า เรียนจบแล้วจะต้องทำงานชดใช้เขา เธอเลือกเรียนปริญญาโทด้านบริหาร ธุรกิจ ส่วนคู่แฝดเลือกเข้าเรียนที่สถาบันการทำอาหารของอเมริกาที่ ไฮด์พาร์ก ซึ่งเป็นสถาบันการทำอาหารที่เก่าแก่ที่สุดของอเมริกา มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับระดับสากล

หญิงสาวบอกพอลอย่างตรงไปตรงมาว่าต้องการทำงานกับ ไวส์แมนคอร์ปฯ หลังเรียนจบ และเขาก็ตอบตกลงแบบไม่เสียเวลาคิด ส่วนเปปเปอร์เลือกทำงานที่คฤหาสน์ไวส์แมน พอลแปลกใจพอสมควร

กับการตัดสินใจนั้น แต่พอเห็นบุคลิกที่อายและไม่ชอบเข้าสังคมของ เปปเปอร์ ซึ่งตรงข้ามกับบุคลิกของเธออย่างสิ้นเชิง เขาก็พยายามให้ทำงาน โดยจ่ายค่าตัวให้สูงพอๆ กับเซฟที่ทำงานในภัตตาคารห้าดาวของนิวยอร์ก ซิตี้

ความใจดีและใจกว้างของ พอล ไวส์แมน มักจะทำให้ชาร์ลี บิดาของเธอพร่ำพูดกรอกหูบ่อยๆ ว่าเขาเป็นต้นแบบเจ้านายที่ดีซึ่ง หาได้ยากมากในสังคมปัจจุบัน เธอเห็นด้วยกับบิดาเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็แอบเถียง เวลาที่พอลลุกขึ้นมาทำตัวเป็นจอมเผด็จการอย่างเช่นที่ทำกับ เธอคืนนี้ นักการเงินหนุ่มสั่งให้เธอมานั่งเฝ้าแม่สาวไทยหน้าหวาน โดยไม่สนว่ายังไม่ได้อาบน้ำหรือกินข้าวเย็นเลยสักคำ โชคดีที่มาถึงแล้ว ศรารณะได้ยินเสียงท้องเธอร้อง จึงเสนอพิซซ่าที่ยังเหลืออยู่

“ในเมื่อคุณอยู่ที่นี่แล้ว ฉันกลับคฤหาสน์ได้แล้วใช่ไหมคะ”

“คุณไปเปอร์อยู่ต่อไม่ได้หรอกคะ ฉัน...เอ่อ...คือ ฉันไม่มีเพื่อน ผู้หญิงเลย” ศรารณะจึงตอบด้วยแวตาว้าวาวอน รู้ว่ากำลังเห็นแก่ตัว ที่อยากรั้งอีกฝ่ายไว้ ทว่าเธอก็ไม่อยากอยู่ตามลำพังกับชายฉกรรจ์ สามคนนัก

“อย่าห่วงเลย ไปป์จะอยู่ที่นี่ต่อตามความต้องการของคุณ แต่คุณ อาจต้องให้เขายืมเสื้อผ้าใส่หลังอาบน้ำนะ ไปป์ตัวยกว่าคุณหลายนิ้ว น่าจะใส่เสื้อผ้าคุณได้” พอลเอ่ยหลังจากสังเกตเห็นว่าเลขาฯ คนเก่ง ยังอยู่ในชุดที่สวมไปทำงาน

ศรารณะยิ้มแหย้ให้สาวผมแดง “ถ้าคุณไม่ถือนะคะไปเปอร์”

“ไม่เลยคะ ฉันเป็นคนง่าย ๆ อะไรก็ได้” ไปเปอร์โบกมือโบกมือ ประกอบ

“งั้นคุณพาไปป์ขึ้นไปอาบน้ำเถอะ ผมจะรออยู่ที่นี่ เราจะได้คุยเรื่อง เจกกับแจนต่อ” ชายหนุ่มสรุปสั้นๆ ขณะที่รดตัวลงบนโซฟาหนานุ่ม เขามองสองสาวหายลับตาขึ้นชั้นบนจึงผกศีระะส่งสัญญาณบางอย่างให้ บอดี้การ์ดกับคนขับรถ ทั้งคู่คุ้มศีระะรับคำสั่งอย่างรู้ใจ ก่อนจะอันตรธาน

ไปจากห้องรับแขก เหลือเพียงเขาที่นั่งเอกเซนกอยู่ที่ห้องนั่งเล่น

หญิงสาวขึ้นไปไม่นานก็กลับลงมา เธอเลือกนั่งโซฟาคนละตัวกับเขา ฟังสิ่งที่พอลถ่ายทอดให้ฟังอย่างตั้งใจ บางขณะเธอถามถึงสิ่งคาใจในยามที่เขาเว้นช่วงให้ และพอลก็ตอบคำถามทุกข้ออย่างใจเย็น

“ถ้าคุณมั่นใจว่าคนทำคือคู่แข่งทางธุรกิจ ไม่ใช่เพราะการขัดแย้งเรื่องส่วนตัว ทำไมไม่ให้ตำรวจลากคอพวกนั้นเข้าคุกเลยล่ะคะ” ศราวณะเอ่ยเสียงเฉียบ

“ตำรวจต้องสืบสาวราวเรื่องกับทางโน้นแน่ซาร์ว่า แต่การจะลากคอใครเข้าคุก มันต้องมีหลักฐานมัดตัวเสียก่อน แล้วผมก็ไม่คิดว่าด้วยทางนั้นจะโง่ ยอมปล่อยให้ทางโผล่ให้ทางเราหรือตำรวจเห็นง่ายๆ โลกแกนอนยาวมากกว่าผมหลายปี เขาเส้นใหญ่ มีอิทธิพลเอาเรื่อง และมีม่านกฏหมายกับผู้ช่วยที่เก่งฉกาจมาก”

“แสดงว่าพี่ชายของฉันจะตายเปล่าและพี่สาวของฉันก็จะหายไปเหมือนไม่มีตัวตนบนโลกนี้นะเหรอคะ ฉันคิดว่าอเมริกาจะดีกว่าเมืองไทยเสียอีก” ตาดำลัับวาววับอย่างคนไม่ยอมคน

“ช่วงนี้เราคงต้องแก่งแย่งทำเฉยและปล่อยให้ทุกอย่างเป็นหน้าที่ของตำรวจ เพราะพวกมันคงระวังตัวแฉะ ผมอยากให้พวกมันชะล่าใจคิดว่าเรากับตำรวจและเอฟบีไอหาเบาะแสอะไรไม่ได้ แล้วเริ่มเคลื่อนไหวอีกครั้ง นั่นแหละจะเป็นโอกาสเหมาะที่เราจะเดินหมาก”

“รวมถึงเรื่องพี่สาวของฉันด้วยเหรอคะ คุณรู้ไหมว่าฉันยังไม่กล้าโทร. กลับไปเล่าให้ที่บ้านฟังเลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจและพีจันท์” น้ำใสๆ ไหลลงอาบแก้มขาวผ่องอีกครั้ง การหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยของศศินารา จะว่าไปก็ชวนให้ออกสันขวัญแขวนไม่แพ้การตายของเจสัน เพราะไม่รู้ว่ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า แล้วหากยังหายใจอยู่จะถูกทรมานหรือทำร้ายร่างกายไหม เพียงแค่คิดว่าเวลานี้พี่สาวอาจกำลังกรีดร้องขอความช่วยเหลือและถูกเหยียบย่ำขืนใจ เธอก็เจ็บแปลบไปถึงชั่วหัวใจ

แล้ว

“พຽ່ງนี้ค່อยบอກพວກເຂົາກໍໄດ້ ຜມຄິດວ່າຕອນນີຸ້່ນຄຸນຄວຽພາຍາມ ຂ່ມຕາໃຫ້ລັບ ໄມ່ນັ່ງພຽ່ງນີ້ຈະໄມ່ມີແຽດຸແລລີຊະ”

“ເກີດເຣື່ອງຂາດນີ້ ຈັ້ນນອນໄມ່ລັບຮອກະ” ສຽວຣະເຢຍເສຶ່ງ ເຣື້ອ ກ່ອນຝົນຍື່ມອ່ອນໃຫ້ລູກນ້ອງສອງຄຸນຂອງເຂົາທີ່ເຣື້ອຈຳນຶ່ງໃນສອງໄດ້ ເພຣະເຟິ່ງເຈອເມື່ອຂ່ວງບ່າຍ

“ຈີບໄວນ້ອຈະຮ່ວຍໄດ້” ພອລແະນຳດ້ວຍຄວາມທ່ວງຮ່ວຍ

“ຈັ້ນຕື່ມໄປສອງແກ້ວກັບຄຸນໄປເປຣ໌ແລ້ວລະ” ຄຸນພຸດບຸ້ຍໄປໄປທ່າ ເດຣນ໌ເດຣກລ່ງທ່ວງຮ່ວງທີ່ມີຂ່ວໄວນ້ອກັບແກ້ວສອງໄປວ່າງອຸ່ງ

“ເອາຍານອນລັບໄມ່ມຸກັບມີສ” ຂາມູເອລເສນອທ່າງເລືອກໃໝ່ອ່າງ ສຸກຖາ ເຂົາເຫັນສ່ວາໄທຍມີທີ່ທ່າລ່ງເລ ແຕ່ເມື່ອນ່າຍຸ່ມພັກຢູ່ນ່າອຸ່ນຸຖາ ກໍລັງກະປຸກໃສ່ຍານອນລັບເລັກໆ ອອກຈາກກະເປ່າດ່ານໃນເສື້ອສູທ່າ ເປີດຝ່າແລ້ວສ່ງໃ້

“ມັນໄມ່ໄດ້ນ່າກລັງອ່າງທີ່ຄຸນຄິດຮອກຂ່າວ່າ ແຕ່ຮ່ວຍໃຫ້ຄຸນລັບ ທ່ານັ້ນ” ພອລຄ່າວເມື່ອຢືບຍາເມັດເລັກໆ ມ່າຍື່ນໃ້

“ຮ່ວຍຂອງຈັ້ນ...”

“ພວກຜມກັບໄປເປຣ໌ຈະດູແລລີຊໃຫ້ເຣ ຄຸນໄມ່ຕ້ອງທ່ວງ” ເຂົາສ່ຳທັບ ພຣ້ອມກັບຢືບແກ້ວນ່າຈາກມືຄຸນຂັບຣທ່າໃຫ້

ສຽວຣະສບຕາຄອຍ່າງຂັ່ງໃຈ ສຸດທ່າຍກໍຍອມຮັບທັ່ງຍາກັບແກ້ວນ່າ ຈາກມືເຂົາ ຄຶ່ງເຣຈະອຍາກຄອຍທ່າງພອລເຟິ່ງໄດ ແຕ່ນ່າທີ່ນີ້ເຂົາຄື່ງທີ່ຟັງ ຟັງເຟິ່ງຢື່ງເດື່ຍລ່າງຮ່ວງກັບຮ່ວຍ

ຂ່າຍຢູ່ມຸກປັດກຣສນທ່າແະຢືບບຣ໌ໂມຕໂທຣທັດສຸນ່າເປີດສ່າຣຄື ສັດຽໂລກ ທ່າທີ່ເປັນໃຫ້ຄວາມສນໃຈແກ້ມັນປຣະຢື່ງເປັນຢູ່ມຸກຣັດຽ ຈນ ກະທັ່ງຄຸນທີ່ນັ່ງຄອດັ່ງຢູ່ຕອນແຽດຸສັຍລັບຈຶ່ງນັ່ງໄປອຸ່ມເຈົ້າເລ່ ກັບຂາມູເອລ ເຂົາຣອຈນກະທັ່ງໄປເປຣ໌ລ່ງມ່າຂັ້ນລ່າງ ຈຶ່ງລຸກຂຶ້ນຢື່ນເຕັມ ຄວາມສູງ ກໍລ່ງຂັ້ນຮ່ວງອ່ອນປວກເປື່ຍກຂອງຄຸນລັບຂຶ້ນສູ່ວ່ງຂ່າຍ ແລ້ວ ພັກພເຢີດໃຫ້ອີກຝ່າຍນ່າທ່າງຂຶ້ນຂັ້ນບນ

“เรนอนกับซาร่าห์นี่แหละ ฉันให้เขากินยานอนหลับ น่าจะนอนยาวถึงเช้า ถ้าอลิซร้องกลางดึก ช่วยดูแทนหน่อยก็แล้วกัน”

“ค่ะ แต่พรุ่งนี้ฉันคงต้องเข้างานเลutenะคะ เพราะต้องกลับไปเอาชุดที่คฤหาสน์”

“พรุ่งนี้เธอไม่ต้องทำงาน อยู่เป็นเพื่อนซาร่าห์ก็พอ”

“หุ่ย...ซาร่าห์ช่างเป็นเทพธิดาลงมาโปรดฉันจริงๆ” ไปเปอร์ทำตาชวนฝัน กระวีกระวาดดึงผ้าห่มกับผ้าคลุมเตียงออกให้เจ้านายวางคนหลับลง

“มิล!” ตามคมดุดัดมองคนฟังอย่างจริงจัง

“ค่ะ มิล!” หญิงสาวทำคายนเมื่อรู้ตัวว่าก้าวล่วงความเป็นกันเองที่อีกฝ่ายอนุญาต “คุณจะจูบราตรีสวัสดิ์มิลก็ได้้นะคะ ฉันสัญญาว่าจะไม่พูดอะไร”

พอหลับทั้งนั้นได้ทั้งเอ็นดูในคำแนะนำของลูกน้องสาวที่หมั่นตัวยืนหันหลังให้เขาอย่างรู้าน แม้จะไม่คิดล่วงเกินศราวณะในคราแรก แต่พอไปเปอร์พูด ปิศาจในกายก็ปลุกปั่นให้ทำตาม

ดวงตาสีฟ้าน้ำทะเลหลบลงมองใบหน้าอ่อนเยาว์ของสาวที่ซุกอยู่ในหัวใจมาหลายปี เธอคือ ‘รักแรกพบ’ ที่ในชีวิตเขาไม่เคยคิดว่าจะได้สัมผัส ในอดีตเคยหัวเราะเยาะอย่างไร้ศรัทธาในคำคำนั้นด้วยซ้ำไป หลายสิ่งหลายอย่างพยายามบอกเขาตั้งแต่เจอกันว่าศราวณะไม่ใช่ของเขา แต่ใจเขากลับดื้อแพ่งมาตลอด การหลับนอนกับดาราและนักร้องฮอลลีวูด สาวสวยไฮโซ หรือแม้กระทั่งสาวเชื้อสายเอเชียที่สั่งให้มือขวามาให้ ไม่ได้ช่วยให้เขาลืมเลือนสาวน้อยคนนี้จากใจ มันคล้ายกับเธอได้ฝังรากแก้วที่ไม่มีวันตายลงกลางหัวใจเขา

ครั้งแรกที่เจอกัน เขาคิดว่าศราวณะสวยน่ารัก มีรอยยิ้มหวานจับใจ เสียงของเธอไพเราะดังเสียงของระฆังแห่งมหาวิหารเซนต์แพทริก ในนิวยอร์กซิตี้ วันนี้เธอสวยสะพรั่ง เหมือนกุหลาบที่เบ่งบานเต็มที่และส่งกลิ่นหอมหวาน ยั่วชวนให้ภมรอย่างเขาล้างคัลล์

“ฝันตื่นซาร์หา” พอลก็มลงกระซิบเบาแสนเบา แล้วคริมีผีปาก
ลงบนเรียวปากสีชมพูระเรื่อเนิ่นนานเหมือนไม่ยอมผละออก นานเหลือ
เกินที่เขาคิดถึงริมฝีปากนี้ คิดถึงและจินตนาการทุกครั้งทีหลับนอน
กับคนอื่นว่ากำลังจูบเธอ แต่ไม่มีเรียวปากของใครให้ความรู้สึกลึกซึ้ง
อ่อนหวานเท่าปากกรุบกระชับนี้

เขาเคยพยายามไม่ใส่ใจสวน้อยศรวณะตอนทีรู้ว่าเธอมีแฟน
แล้วแฟนทีหึงหวงมากตั้งแต่เห็นหน้าเขา และไม่เคยถือโทษโกรธหมอนั้น
เพราะยอมรับว่าคิดไม่ซื่อจริง พอเห็นอริปทำตัวเป็นเงาตามตัวเธอตลอด
งานแต่งงานของศศิณารากับเจสัน ก็ยังรู้สึกลึงหวงทีหึงทีไม่มีสิทธิ์ เขาได้
แต่มองทีหึงอยู่ห่างๆ แสร้งใจกล้านหน้าด้านขอเธอเดินรำเพราะหักห้าม
ใจตัวเองไม่ได้ และเมื่อคนเป็นแฟนมาขอทวงสิทธิ์คืน ก็ได้แต่กินเหล้า
ข่มใจ เผื่อรอกระทีหึงศรวณะออกไปเดินเล่นข้างนอก จึงตามออกไป
ปล้นจูบอย่างจาบจ้วง

ผลของการจูบแฟนคนอื่นคือหมัดลุ่นๆ กระแทกเข้าทีหน้าสอง
ครั้ง ก่อนทีเขาจะหยุดการประทุษร้ายด้วยการถีบหนุ่มไทยกระเด็นออก
ห่าง แต่ยังไม่ทันจะได้เอาคืนมากกว่านั้น ศรวณะก็เหว็ดร้องล้งให้
ทีหึงเขากับอริปหยุด เธอซึ้นัวล้งให้เขาออกไปทีหึงน้ำตา ก่อนจะลากแฟน
ไปอีกทาง ท่ามกลางสายตาอยากรู้อยากเห็นของไทยมุงหลายชีวิต